

ЮНАК

ГРУДЕНЬ 1971 DECEMBER

- Ілюстратори цього числа: Графічне оформлення 1-ої стор. — ст. пл. Люба Мазяр. ● Ілюстрації в тексті: Петро Ганджа, Юрій Логвин, ст. пл. Люба Мазяр, ст. пл. Таня Ринденко, пл. сен. Звенислава Сагайдаківська, пл. юн. Марічка і Олег Сохани. ● На обкладинці: Зима в горах.
- У віконці на обкладинці: Утікаймо — небезпека.

РІК IX
Ч. 12 (102)
ГРУДЕНЬ
1971

ЗМІСТ

Сторінка

- 1 Редакційні зауваги про зміст числа
- 2 Адміністрація: Мусимо підвищити передплату
- 3 Подруга Гребля: Життя славетних
- 6 О. Кузьмович: Лев Лепкий
- 7 Молоде перо
- 8 Посмертні згадки
- 9 ** Українські народні пісні у графіці і кераміці
- 10 Т. Г.: Мистецтво друкування
- 11 Л. Мостова: Квітка і ми
- 12 М. Горбач: Там, де ловлять жаби...
- 14 О. Марчук: Тричі хрищений
- 15 О. К. Що читати?
- 16 Подруга Оля: Пакуємо різдвяні подарунки
- 17 **: Тиха кімната (За "Ранком", 1970 р.)
- 18 **: Фоторепортер питає
- 19 М. і О. Сохани: Використання пластових вузлів
- 21 Куток молодого журналіста
- 22 Х. Навроцька: Чи знаєте що...
- 23 Хроніка
- 27 Спорт
- 28 Пожертви на пресфонд "Юнака" і посмертні згадки

"Юнак" — журнал пластового юнацтва. Появляється щомісяця крім липня і серпня. Видає Головна Пластова Булава. Редагує колегія. Головний редактор: пл. сен. Ольга Кузьмович. Члени редакційної колегії: ст. пл. Уляна Близняк, пл. сен. Тоня Горохович, пл. сен. Іриней Ісаїв, пл. сен. Омелян Тарнавський, пл. сен. Олександра Юзенів і пл. скоб Андрій Ярош. Технічний редактор і адміністратор: пл. сен. Омелян Тарнавський.

Річна передплата: США і Канада (у валюті своєї країни) — 6.00 дол., Австралія — 3.50 австр. дол., Австрія — 100 шіл., Аргентина — 350 пез., Бельгія — 120 бел. фр., Велика Британія — 1.0.0, Німеччина — 10 н. м., Франція — 15 фр. Ціна одного числа: у США і Канаді — 60 центів.

Усі редакційні матеріали слід слати на адресу головного редактора. — Редакція застерігає право виправляти мову, як теж скорочувати й виправляти одержані матеріали згідно з пластовою термінологією, пластовими виховними напрямними та вимогами юнацького віку читачів.

ГРУДЕНЬ
1971.

В ЦЬОМУ ЧИСЛІ ЧИТАЙТЕ:

Що
ЧИТАТИ?

Мистецтво
ДРУКУ-
ВАННЯ

Викорис-
тання
ПЛАСТОВИХ
ВУЗЛІВ

ЖУРНА-
ЛІСТИЧНА
ДІЯЛЬНІСТЬ
ЮНАЦТВА

ЩО ДУМАЄШ
СТУДІЮВАТИ
І
КИМ ХОЧЕШ
СТАТИ?

ТАМ ДЕ
ЛОВЛЯТЬ
ЖАБИ

Квітка і Ми

ФОТОРЕПОРТЕР
ПИТАЄ

СПОРТ

ТИХА
КІМНАТА

МУСИМО ПІДВИЩИТИ ПЕРЕДПЛАТУ

від 1-го січня 1972 р.

● Оцим повідомляємо всіх наших передплатників, що з уваги на поважний зріст коштів видавання нашого журналу (а зокрема коштів друку, паперу, поштових оплат) ми мусимо, на жаль, від 1 січня 1972 р. підвищити передплату на наш журнал. Так зробили й інші видання — українські й неукраїнські.

● Наприклад річна передплата українських тижневиків «Новий Шлях» (Вінніпег) і «Гомін України» (Торонто) була недавно для Канади і США — \$6.00, а від 1 січня 1972 р. буде для Канади — \$10.00, а для США — \$10.50.

● Від 1 січня 1972 р. річна передплата за «Юнака» для Канади і США буде \$7.50. Хто одночасно платить за два роки (1972 і 1973 роки), платить лише по \$7.00 річно, разом за два роки — \$14.00.

● Замість зменшувати кількість сторінок в «Юнаку» ми постановили в порозумінні з Головною Пластовою Булавою — підвищити для США і Канади від 1 січня 1972 р. передплату на \$1.50 річно до \$7.50.

● Хто висилає передплату одночасно за 2 роки (1972 і 1973), платить лише по \$7.00 річно або разом за 2 роки — \$14.00.

● Прохаємо зрозуміти, що ми це зробили дуже нерадо і лише тому, що впродовж 1971 р. поважно зросли наші видавничі кошти.

● Нові ставки річних передплат для інших країн подані на 2-ій сторінці обкладинки (внизу). Прохаємо при нагоді висилки передплат долучити Ваш даток на пресовий фонд Вашого журналу «Юнак», бо прибутки із самих передплат не покривають усіх наших видавничих коштів.

АДМІНІСТРАЦІЯ «ЮНАКА»

ВЕСЕЛКА

144 Друга Евеню в Нью-Йорку
(в Пластовому Домі)
Tel.: ORegon 4-9576/79-98

відкрита щодня від вчасного ранку до пізньої ночі.

- * Зимні і теплі перекуски, сніданки, полуденки * содові води
 - * морозиво * солодощі — теж вибагливі, імпортовані
 - * шкільне і канц. приладдя * українські і чужомовні часописи.
- «Веселка» є улюбленим місцем зустрічей нашої молоді!

ЗВЕРНЕННЯ ДИРЕКЦІЇ ЩОДЕННОЇ УКРАЇНСЬКОЇ РАДІО-ПРОГРАМИ ВАСИЛЯ ШАРВАНА В БОФФАЛО, Н. Й., США

Від наших наукових центрів виникла думка, щоб створити при нашій щоденній Радіо-Програмі куток рецензій на книжкові видання. Таким способом можна було би заохотити ширші кола нашого громадянства до читання українських книжок, журналів та газет, а також належно ці видання спопуляризувати для успішного продажу.

Беручи ці важливі факти до уваги, повідомляємо, що з початком вересня 1971 року наша Радіо-Програма веде куток рецензій на книжкові видання, очолений відомим літературознавцем д-ром Михайлом Лозою.

Звертаємося з проханням до наших письменників, видавців і редакцій у вільному світі надсилати нам свої твори, які будемо використовувати у згаданих радіо-хвилях.

Одночасно, твори, які надаватимуться для радіофонізації, будемо, за згодою авторів, використовувати в нашому театрі на хвилях етеру.

Наша адреса:

Sharvan's Ukrainian Radio Program
701 Fillmore Ave., Buffalo, N. Y. 14212, USA.
Telephone: (716) 895.0700

ПЛАСТОВА КРЕДИТИВКА в Торонті

на корисних умовах

- дає ПОЗИКИ та
 - приймає ОЩАДНОСТІ.
 - Пластова Кредитівка міститься у Пластовому Домі в Торонті.
 - Урядові години:
вівторок і п'ятниця 7-9 вечора,
субота 2-4 по пол.
- Plast (Toronto) Credit Union Ltd.,
2199 Bloor St. West, Toronto 9, Ont.

Дорогі Юні Друзі і Подруги!

"...пам'ятник і букви золоті —

Не те, що люди ставлять на могили,

А те, що ти лишив їм у житті".

(Д. Білоус, День поезії, Київ, 1965 р.)

Не сумніваємося, що всіх Вас цікавлять життєписи визначних людей. У них так багато не тільки повчального, корисного, але й цікавого, часто драматично-зворушливого. У нашій історії, через політичні обставини, є ще й досі забуті або мало відомі, або неправильно насвітлювані життя і діяння наших славетних творців культури та історії. Чи знаєте взагалі про таких людей, як: Максим Березовський, Артем Ведель (композитори), Настя Лісовська (Роксоляна, дружина султана Сулеймана), та багато інших славетних колись, але нами забутих чи ще не відкритих на ших визначних земляків.

Тому, що ці імена — це наша гордість — тож варто нам, Друзі і Подруги, познайомитися з їхнім життям.

Максим Березовський (1745-1777) — походив із старовинного козацько-дворянського роду, випускник Київської академії (колишньої Могилянської академії), учень визначного італійського музичного теоретика, Дж. Мартіні, член Больонської Філармонічної Академії в Італії і автор опер «Демофонт», «Іфігенія», «Марія» та інших великих музичних творів, переслідуваний царицею Катериною II і Потьомкіним (вони спалили тексти його творів, а з ними і оперу «Марія» із життя Запорозької Січі), доведений до розпачу, поповнив самогубство на 32-ому році життя.

З Києва М. Березовського забрав генерал Рум'янцев до Петербургу, а тут Максим заприятелював з графом Олексієм Розумовським, чоловіком померлої цариці Єлисавети. У придворній царській капелі, під проводом італійського капелмайстра і композитора Цоппіса, за три роки він розвинув свій талант. Став провідним співаком у театрі, чарував своїми композиціями — кантатами, ораторіями, хоровими концертами, повними мелодійності, ліризму,

ЖИТТЯ СЛАВЕТНИХ

романтики, чистоти тонів, що були відгомонам української народної пісні та думи. Заходами Розумовського Березовський виїхав до Італії на поглиблення студій.

Оце у книжці Юрія Колісниченка і Сергія Плачинди п. н. «Неопалима купина» (Видавництво ЦК ЛКСМУ «Молодь», Київ, 1968 р.) цікаво описане життя цих славетних, які «хотіли щастя, волі, світла своїй вітчизні, прагнули своєю працею і жертівністю возвеличити рідний народ».

Ваша подруга Гребля

РОЗМОВА М. БЕРЕЗОВСЬКОГО З ГРАФОМ О. РОЗУМОВСЬКИМ

— Лобре, що прийшов, сину мій... Дуже добре... Бо в мене до тебе є прохання...

Максим здивовано поглядав на графа.

— Я знаю, злогодуюся, що ти, сину, перед поїздкою до Італії маєш відвідати Україну...

— Так. Хочу до батьків, і...

Максим запнувся:

— Напечена? — усміхнувся Розумовський.

— Так. — тихо мовив Максим.

Розумовський повеселів, зідхнув.

— Хто ж вона?

— Киянка з Подолу... Шаповалівна...

— Молодець, що задумав одружитися зі своєю. Правильно. Не одружуйся з чужинкою, бо так і лишиться вона чужою-чужинкою. І пропаде вік твій. А вона чекає?

— Жде. ваше сіятельство.

— Гм... І дівчина чекає, батько і найбільше — мати рідна... І все ж, сину, їхати додому, в Україну, тепер не треба.

— Чому?!

— Такі часи. Важкі часи сину. Великі гроші виділені на десять років твого навчання в Больонській академії. І все можуть відмінити. Тому раджу відпливати післязавтра. Саме йде каравела до берегів Італії: Так треба, сину!..

Максим сидів приголомшений.

— Тоді я можу і не їхати до Італії. Краще додому... Хай не посилають...

Розумовський мовчки похитав головою, і Максим замовк. Сидів розгублений приголомшений. А у вухах бриніло далеке, рідне: «Лицарю мій ясноокий, жди тебе, як літчка теплого, як сонечка ясного... Без тебе нема життя мені, Христині бідній твоїй...»

— Не поїду до Італії.

— Ой не гарячись... Ти знаєш, сину, який я всесильний був колись... І ще тоді надумав послати когонебудь, з України до Італії, до музичної столиці Больонії. Та не знаходилося путящого кандидата. Будь-кого туди не пошлеш. І ось я почув твою музику, твої пісні, побув на твоїх концертах, виставах і зрозумів: це той, про кого я мріяв. Ось той, хто годен їхати до Італії. Але тепер не ті часи, і довелося докласти багато зусиль, щоб тобі виклопотати стипендію на десять років... Врешті, закінчиш Больонську академію, прийдеш і матимеш право відкрити в Україні свою школу, нашу академію. Вірю, що вона, твоя академія, ще позмагається з Больонською... Чи не так?

Максим посміхнувся, замислився.

— Ось про це й думай. Ти — син народу, син України, про неї мусиш дбати, про її славу, про її дітей. Оце козацьке діло. Отак істинний козак і мусить робити... А мати, наречена — то вже потім...

Настала мовчанка.

— Так уважиш моє прохання?

Підвівся Максим.

— Іду післязавтра до Італії, ваше сіятельство, — чітко й твердо вимовив юнак.

Звівся з крісла і граф, обійняв хлопця, притиснув до себе:

— Спасибі! І хай щастить тобі. Ну, а тепер... — Граф вийняв із шафи атласного капшука, в якому тонко дзенькнуло золото. — На дорогу...

— Ой, ні, ваше сіятельство, мені просто соромно.

— Стривай! Це теж не просто для тебе. Ти перший з України будеш у Больонській академії. А там не дуже багато чули про нас. До тебе придивлятимуться, тож і мусиш добре зодягнутися.

— Спасибі, — вклонився Максим, приймаючи дарунок.

— А тепер, — граф кивнув на фортепіано, — заграй, коли твоя ласка, наших рідних, українських пісень.

І полилися ніжні мелодії. Затряслися в риданні плечі у старого вельможі.

ОПИС ВИСТАВИ ОПЕРИ «ДЕМОФОНТ»

У БОЛЬОНІ

Публіка реве, не вгаває, скандує «віва». На поміст летять квіти.

Максим стоїть по коліна в червоних пелюстках, у руках оберемок білих лілей. Легкі італійки вибігають з новими букетами, сердечно цілують композитора.

Приголомшений несподіваним успіхом, заквітчаний, зацілований, Максим розгублено кланяється.

Палають смолоскипи. Світяться всі ліхтарі на майдані. Опера затягнулася допізна, бо окремі арії і танці (особливо в останній дії, де показано бенкет у домі Гікії) повторювалися двічі і навіть тричі.

— Віва! Віва! — Од могутніх вигуків гуде затишний майдан, що ледве вмістив усіх тих, що бажали подивитися на оперу Березовського «Демофонт».

Максим опиняється перед групою поважних сивих дідів, серед яких і падре Мартіні. Він теж прийшов, хоча і нездужає.

Максим низько вклоняється вчителю.

Падре щасливо усміхається:

— Такий успіх, мій сину, мав тут лише Моцарт!

— Спасибі... Дозвольте я вас проведу...

— По-моєму, любий, тобі є кого проводити...

— Ні, дозвольте цей вечір побути з вами.

— Дякую, сину...

Вони йдуть. І на них сиплються й сиплються звідусіль пелюстки троянд. Ось вони підходять до готелю, де живуть другий тиждень.

Вони вже тільки вдвох.

— Значить, їдеш до себе, в Україну? Так не хочеться з тобою, юначе, розлучатись! А я зрадив, коли чув, що наче б то ти і Джулія... Але

правильно — це не те... Мусиш їхати. Вези на батьківщину свій геній і нашу науку. Тільки... Ви, українці, чи не співучіші за італійців, алеж музичних академій не маєте?

— Ні, про це я мрію, падре. Про музичну академію в Києві.

— Чудово. Я буду щасливий, коли ти відкриєш в Україні академію. Наша праця не пропала б даремне. І твій геній теж.

Вони піднімаються тьмяно освітленими сходами готелю.

— Зоставатись тобі тут не можна. Хоча цього хоче вся Італія, і Джулія, і наша академія. Я не люблю, коли привласнюють чужі таланти. Страшний злочин — обкрадати духовно народ. Недопустимо.

Вони зупиняються біля номера падре. Тиша. В кінці коридора біля підсвічника куняє слуга. Падре кладе сухі руки на дужі плечі юнака.

— Шкода буде розлучатися мені з тобою, сину. Ніби вчора ти переступив поріг академії. Такий несміливий, неговіркий, незрозумілий.

На мить згадалось і Максимові...

Він, двадцятирічний юнак, стоїть перед відомим в Італії композитором, ректором Больонської академії. Падре Мартіні уважно читає документи, лист графа Розумовського, послання Рум'янцева. Потім довго розглядає хлопця.

— Росіянин?

— Ні, українець.

— Ого, он як! Представник козачої держави, що не дає спокою турецькому султанові. Знаю їх. Чудові голоси, тільки пропадають за даром. А ви юначе... чи гідний їхній представник? Підійдіть-но до клявесина...

Заграв Максим. Заспівав. Спершу своє «Вірю», потім про Діву Марію...

— Ого! Церковні мелодії з текстом! Уперше чую... захоплено вигукував падре. А Максим грав уже українських пісень.

Ректор стояв уражений.

— Он яких співучих синів народжує Україна. Які чудові ваші пісні! Звичайно, і над голосом, і над композицією треба ще вам, юначе, багато працювати. Але матеріял є. Матеріял вдячний. Вчитиму вас, юначе, я особисто...

І ось минуло вісім років.

— Ти обігнав мене, сину... Так, обігнав... Що ж, це непогано... Я не міг би написати такої опери... Вітаю, вітаю.

Максим заходить до свого номера. У кімнаті повно квітів: слуга приніс від шанувальників. Запалює більше свічок Максим, бо спати не хочеться. Прочиняє велике венеціанське вікно. Вогке морське повітря заповнює кімнату, змішується з ароматом квітів.

Максим сідає за стіл, завалений букетами, щасливо усміхається. Який успіх! Який він щасливий, що прославив свою рідну Україну. Не шаблею, не мушкетом, а музикою... З-під квітів визирав цупка паперова рурочка.

Лист! Може з України?

Так і є. Печатка з гербом міста Глухова. Батько написав! Давно листа від них не було. Уже й хвилюватися почав. Усяке лізло в голову. Ой, якби вони знали...

Максим жадібно починає читати.

«Христос Воскрес, дорогий наш композиторе Максиме Созонтовичу. Пишу тобі на Великдень, не знаю, коли дійде і чи дійде моя сумна звістка до...»

Задзвеніло в голові. Неначе хто ломакою вдарив чи довбнею. Аж підхопився з місця, захитався, ближче підійшов до свічок.

Чому, чому сумна звістка? Що могло трапитись?

Хутко пробігав очима рядки, холонуло в грудях, паморочилося в голові.

«— На Йордан батько твій Созонт застудився, а й до того хворував, сумний був завжди по тобі, а тоді й зовсім зліг та й царство йому небесне...»

— Боже, Боже! — шепотів Максим.

«Після того, як поховали Созонта, то й матуся твоя злягла. Я поїхав до Києва на прощу, та не допомогла свята вода з Лаври, упокоїлась Горпина Грицьківна...»

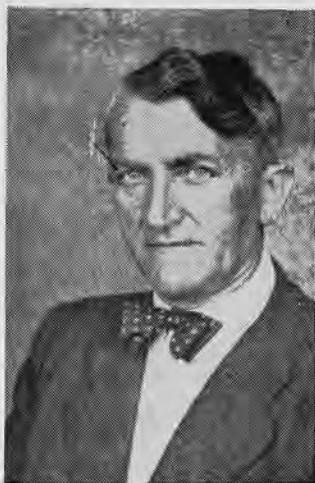
— Мамо! Мамо! — несамовито закричав Максим. Схопився з місця, метнувся до дверей, вибіг у коридор.

— Мамо! — затремтіли стіни готелю.

Максим побіг коридором, рвучи на собі святкову одіж, здираючи жабо й напудрений парик...

СУЧАСНІ ВИЗНАЧЕННЯ УКРАЇНЦІ

ЛЕВ ЛЕПКИЙ

Є пісні, що проходять з уст до уст, з батька на сина, — пісні, які переживають цілі покоління, стають немов власністю народу поруч його гимну.

Такою, здається, піснею стала для нас, зокрема на нових місцях поселення, пісня п. н. «Журавлі». Вона навіяна тугою, яку викликає вид ключа птахів, що восени відлітають у вирій, а зміст цієї пісні пригожий для кожного прощання. Тому й не диво, що співаємо її залюбки при таких нагодах, а звичайно на прощання у далеку, незнану дорогу, звідки немає повороту...

Либонь, не багато наших читачів свідомі, співаючи пісню «Видиш брате мій», що ці сумні слова до «Журавлів» написав відомий український поет і письменник Богдан Лепкий, автор низки історичних повістей і новель, а музику скомпонував його рідний молодший брат, Лев Лепкий.

Редактор Лев Лепкий, музика, поет і журналіст, що живе недалеко Нью-Йорку в т. зв. «Українському Черчі» — оселі біля містечка Трентон — це один із нечисленних живучих старшин Українських Січових Стрільців. Він також колишній член Пресової Кватири УСС-ів, в якій поруч із Усусусами — Романом Купчинським, Юрієм Шкрумеляком, Миколою Голубцем та іншими, багато спричинився до стрілецької творчості в часі Першої світової війни.

Лев Лепкий відомий в першу чергу як поет і композитор ряду дуже популярних пісень, що їх співає наша молодь ще й сьогодні, як напр., «Ми йдемо вперед», «Ой видно село», «Колись, дівчино мила», «Коби скорше з гір Карпатів», «Від Сяну аж до гір Кавказу» і інші.

Він також маляр, хоча своїх образів ніколи не виставляв, не вважаючи їх досить добрими.

Час поміж двома останніми світовими війнами ред. Лев Лепкий провів на журналістичній праці в Галичині, як видавець і редактор гумористичного журналу «Зиз», де писав під псевдом Леле, та редактор В-ва «Червона Калина», яке мало завдання продовжати традицію і знання історії української визвольної боротьби, видаючи численні спогади, збірки і календарі та інші твори. Це видавництво перенесло після Другої світової війни свою діяльність аж на терен Америки і діє ще й тепер, далі в Нью-Йорку випускаючи книжки з тематикою Першої світової війни. Лев Лепкий був також співвласником і директором купелевої місцевості «Черче» в Галичині. Подібну українську оселю старався він створити, переїхавши до США, в околиці Трентону біля Нью-Йорку.

Сьогодні Лев Лепкий — це немов жива історія нашої визвольної боротьби. Його цікавих оповідань можна слухати годинами, і вони однаково захоплюють молодих та старших, однак нечисленних відвідувачів на опустілій оселі «Черче».

МУЗИКА

Багато пісень, що їх склав наш сеньйор УСС-ів ред. Лев Лепкий — тепер у забутті, але ті, що затримали актуальність, далі викликають захоплення і зворушення серед усіх українців, розкинутих по світі, і їх співає з однаковим відчуттям і славний співак Дмитро Гнатюк на своїх закордонних концертах, і не один хор на святкових імпрезах, і пластова молодь у своїх таборах.

Ольга Кузьмович

Коли ми писали повище надруковану статтю про нашого відомого творця українських січових пісень, Лева Лепкого, він проживав спокійно у своєму домику на оселі «Черче» біля Трентону у США та цікавився живо цілим нашим українським життям, а особливо пластовою молоддю.

7-го грудня ц. р. йому сповнилось би було 84 роки життя, і ця коротка статтейка у нашому журналі пластового юнацтва мала бути скромним подарунком для цього справжнього приятеля молоді.

На жаль, цей подарунок прийшов запізно. У четвер, 28-го жовтня ц. р., редактор і композитор Лев Лепкий помер, а 2-го листопада ц. р. спочив на віки, після своєї довгої життєвої мандрівки, на українському кладовищі в Бавнд-Бруку, недалеко від Нью-Йорку, і там в востаннє заспівали йому його рідні, близькі приятелі та друзі по зброї його улюблену пісню:

«Видиш, брате мій, товаришу мій,
Відлітають сірим шнурком журавлі в вирій...»

Редакція «Юнака»

Із пластового співаника "В дорогу".

71. МИ ЙДЕМ ВПЕРЕД

Стрілецька маршова пісня

(Два голоси)

Ми йдемо вперед, над нами вітер віє,
І рідні нам вклоняються жита,
Від радості аж серце мліє...
За волю смерть нам не страшна!

Ми йдемо вперед, з далека чути гуки,
Гармати б'ють, там воля, або смерть,
Не буде більш терпіння, ні муки,
Вперед! Там воля, або смерть!

Дзвенять шаблі, як ясне сонце сяють,
Гримлять пісні, аж земля сьвята
Дрижить під нами дорога...
За волю смерть нам не страшна!

ХТО ЗМІНЯЄ АДРЕСУ

хай зараз повідомить про це адміністрацію "Юнака",
подаючи свою давню й нову адресу.

ДЛЯ ТІЄ...

Дитино —

Відкрий голубі, журливі оченята.

Дитино —

Не заслоняй кучерявою гривною світу.

Розглянься — подивись — помолись!

Нарікаєш —

Проклинаєш жохливим буркотливим голосом.

А Ти що, дитино?

Хоч би була краща, як вони —

Дивишся —

Крізь жорстокі, невірні очі у світ.

Вони —

Через замазані невідомістю шкла оглядають.

Дитино —

Не заліплюй оченят злом —

Відкрий їм шлях зором!

Не гіршися!

Подивися — помолися!

Пл. вірл. Марта Навроцька

30-ий Кур. УПЮ-ок, Нью-Йорк, США

ДИВИСЬ, ЗРАДНИКУ!

Бачиш, у шпиталі дурному

Є нелюди біло-машинові.

Проклинають все мертве й живе,

Язиком забивають людей і себе.

Мовчки, сидять на головах,

Будують вежу аж по небеса.

А між ними лев, свобода і ось — квіт,

Справді — це цікавий рід!

Пл. розв. Олесь Мотиль

9-тий Кур. УПЮ-ів, Нью-Йорк, США

(Обидва вірші нагороджені на 4-ому
конкурсі на дописи до «Юнака», проведе-
ному у цьому році у Пл. Станиці в Нью-
Йорку).

У глибокому смутку повідомляємо Пластунів і Пластунів та все Українське Суспільство на всіх континентах, що в понеділок, 6-ого грудня ц. р., відійшла передчасно із наших пластових рядів у Вічність наша Друга, пластова сеньйорка керівництва,

св. п.

д-р АННА ГЕРАСИМОВИЧ

з Манчестеру, Великобританія, колишня членка тайного Пласту на Рідних Землях, визначна пластова провідниця, голова Крайової Пластової Старшини у Великобританії від 1952 р., відзначена Орденом св. Юрія в золоті. Похорон відбувся в Манчестері в суботу, 11 ц. м. Прощаємо Покійну в останню мандрівку у Вічність нашим пластовим СКОБІ

ЗА ГОЛОВНУ ПЛАСТОВУ РАДУ:

пл. сен. Ольга Кузьмович
голова

пл. сен. Леся ЮЗЕНІВ
секретар

ЗА ГОЛОВНУ ПЛАСТОВУ БУЛАВУ:

пл. сен. Василь Палієнко
голова

пл. сен. Степан Мармаш
секретар

Крайовий провід КВОМ-Пласту, Пластові Сеньйори та Пластпрят у Великобританії з глибоким сумом повідомляють усе Пластове Братство у світі та Українське Громадянство, що пластова сеньйорка керівництва, членка 2-ого Куреня УПС-ок "Ті, що греблі рвуть", довголітня голова Крайового Проводу КВОМ-Пласту у Великобританії, старший лікар-дентист і викладач на мед. факультеті Манчестерського університету

д-р АННА ГЕРАСИМОВИЧ

після довгої і важкої недуги відійшла на Вічну Ватру в понеділок, 6-ого грудня 1971 року.

КРАЙОВИЙ ПРОВІД КВОМ-ПЛАСТУ
ПЛАСТОВІ СЕНЬЙОРИ ТА ПЛАСТПРЯТ
у Великобританії

З глибоким жалем подасмо до відома всіх Співробітників, Передплатників і Читачів "Юнака", що в понеділок, 6-го грудня ц. р. відійшла передчасно на Вічну Ватру наша співробітниця, пластова сеньйорка керівництва

сл. п.

д-р АННА ГЕРАСИМОВИЧ

членка 2-ого Куреня УПС "Ті, що греблі рвуть", довголітня голова Крайової Пластової Старшини у Великобританії і визначна українська громадська діячка.

Покійна як довголітня пластова провідниця і голова КПСтаршини у Великобританії, здаючи собі справу з важливості для успішної пластової діяльності юнацького журналу "Юнак", упродовж цілого часу від появи "Юнака" в 1963 р. вірно допомагала Редакції і Адміністрації "Юнака" постачанням редакційних матеріалів та дуже успішною збіркою передплат і датків на пресфонд для "Юнака" від пластового членства у Великобританії та стояла з нами постійно в дружньому і діловому зв'язку.

Її передчасний відхід від нас будемо довго і болюче відчувати.

Вічна Їй пам'ять!

РЕДАКЦІЯ І АДМІНІСТРАЦІЯ "ЮНАКА"

Замість квітів на свіжу могилу Покійної можна складати датки на пресфонд "Юнака", які слід пересилати на адресу Адміністрації "Юнака" в Торонто.

Відзначаючи третю сумну річницю від смерті
нашої Незабутньої ДРУЖИНИ і МАМИ

св. п. Ольги з Марчунів Цюн

складаємо дальших 120.00 доларів до фонду постійної
дарункової передплати журналу "Юнак".

ПОМИНАЛЬНА СЛУЖБА БОЖА

18-го ГРУДНЯ 1971 р. о год. 8-й рано в Церкві
ЦАРЯ ХРИСТА у ФІЛЯДЕЛЬФІ, Па.

ПРОСЛАВ — чоловік і ОЛЕГ — син

УКРАЇНСЬКІ НАРОДНІ ПІСНІ У ГРАФІЦІ І КЕРАМІЦІ

Наші сьогоденішні молоді мистці, що живуть в Україні, здається, радо черпають теми до вияву своєї мистецької творчості з народніх переказів і пісень та в цей спосіб їх закріплюють.

Ось, відомий молодий графік, Юрій Логвин, вияснює, що завжди любив слухати старі народні пісні і робити до них рисунки. Він тому з великою приємністю для себе оформив тепер збірку «Українські народні балади», навіть не шукаючи для неї за матеріялами, бо в нього у пам'яті залишилося ще із шкільних часів багато народніх пісень.

Як бачимо із репродукцій у советських журналах, ці пісні загально відомі та знані всім українцям.

Петро Ганжа: "Козак Мамай"

Ці самі мотиви із народніх українських пісень служать молодому мистцеві, що закінчив у Львові Інститут прикладного мистецтва, у його виробках тарелів. Петро Ганжа виконав уже низку декоративних тарелів на теми українських народніх пісень, які він знав ще ізмалку від свого батька Олександра, який сам був відомим ганчарем.

Тарелі Ганжі роблені на зразок стародавніх кахлів, і в них мистець сполучує давно уживані синьо-чорні барви із стилізованими постатями, відомими з народніх пісень. Бачимо, отже, «Козака Мамаю» із пісні «Козак Мамай, душа правдивая», козака з дівчиною з відомої пісні «Дівчино моя, напій мені коня» та інших.

Юрій Логвин: "Ой за гасм зелененьким..."

Для нас ці народні пісні також знані. Знаходимо їх у різних співаниках, чуємо на концертах у виконанні наших хорів чи солістів, можемо їх почути також на різних платівках, а як бачимо їх вплив на мистецькі твори, то ще краще можемо зрозуміти, що це таке народня творчість і чому треба її нам плекати та ніколи не забувати про її важливе значення у виробленні національної свідомості.

Юрій Логвин: "За річкою, за Дунаєм..."

МИСТЕЦТВО ДРУКУВАННЯ

Оформлення книжки, журналу — це окрема ділянка мистецтва. Відколи з'явилася книжка, любителі її заповідливо дбали про її зовнішню красу. Крім ілюстрацій, що прикрашують книжку, книгописці вимальовували перші букви (ініціали) різними прикрасами. Кожна написана буква повинна бути не тільки гарна сама собою, але й щоб гармонійно поєднувалась із змістом написаного, з іншими буквами у слові, рядку, на цілій сторінці та книжці.

Гарнітура В. Хоменка. Пряме накреслення.

Так витворилися стилі писання азбуки, а згодом, коли прийшов друк, друкарі також дотримувалися засади, щоб друк (шрифт) якнайкраще відповідав змістові твору, характерові й стилеві його ілюстрацій та цілого оформлення.

В Україні здавен-давня дбали, щоб друкарський шрифт віддзеркалював національні риси. Кирилиця — перша азбука стала основою для українського друкарського мистецтва. В останніх десятиріччях мистецтво друку в Україні втратило було багато із своїх українських рис. Але відомий в Україні мистець книги, В. Хоменко, попрацював над тим, щоб створити сучасний шрифт, який відповідав би найбільше українським традиціям, зокрема, коли мова про друк книг на теми історичні та

української клясики. Він виготовив два зразки шрифтів, які віддзеркалюють українську національну особливість. Ці шрифти нагадують кирилицю, букви в них подібні до абетки славного графіка Г. Нарбута (1917). Своєрідності надають шрифтові В. Хоменка однобічні засічки в таких буквах, як: Т-Г-Е-Д-Ц, які роблять внутрібукв'яний простір немов би вільнішим, зменшують можливість «пасток» для друкарської фарби. Щодо насичення кольору, цей

Гарнітура В. Хоменка. Похиле накреслення.

шрифт інтенсивніший від світлого, а це поменшує контрастність поміж ясным і товстим, надає йому своєрідної привабливості. Такий шрифт легко пристосувати до ілюстрації, виконаної технікою деревориту чи ліногравюри.

Тож подаємо в «Юнаку» цей шрифт і для вас, юнаки та юначки. Пригляньтеся йому, роздивіться, в чому його особливість, і коли робите свої одноднівки, стінні газетки, користайте із стилевих українських друкованих букв. Хай і ваше друкарське мистецтво буде «на висоті», а найважливіше, щоб і ви стали свідомими цінителями та зберігачами мистецьких вартостей українського стилевого друку.

Т. Г.

КВІТКА І МИ

Голубе небо. По ньому перебігають пухкі хмарки. Надворі темно. Раз-у-раз подуває вітер і розносить кругом весняні пахощі та аромат квіток. Свіжо... О, який гарний день! На землі лежить квітка. Її піднімає дідусь та, несучи її, йде до лавки, де перед хвилиною читав книжку. Він закладає квітку в недочитану книжку. Задумується... Піднімає голову до неба. Яке воно розкішне, яке чисте, яке глибоко-блакитне! Людське око не збагне, де воно кінчиться, а де починається. Яке воно могутнє і просторе!..

Невже маляр цього неба міг знайти так багато голубої фарби? І як то він міг розмалювати його так, що воно всюди тієї самої барви? Всюди воно таке саме. Та сама ясність, чар, глибина...

І диво! Дідові очі встромлені просто в цей чарівний, голубий дах, але він його краси не бачить. Він не захоплюється і не тішиться його красою. Дідусь над чимсь іншим думає. Всі його думки полинули туди... Ціла його істота там...

Одинадцятилітня, синьоока Маруся, яка дотепер бавилася м'ячем, зауважує глибоку задуму свого дідуса і питає:

— Про що ви думаєте, дідусю?

Однак дідусь її не чує. Він сидить, не рухаючись, потонувши у своїх мріях і думках.

Дівчина, завваживши, що дід чомусь не відповідає їй, побігла по м'яч та знову почала ним гратись.

Тим часом дідусь відчиняє книжку та бере обережно з неї квітку — ту саму, яку перше знайшов на землі. І вдивляється в цю квітку, і виглядає, немов він хоче кожний знак, кожну рисочку на ній знайти та назавжди залишити в пам'яті.

— Про що ви, дідусю, думаєте? — знову питає його внучка, але вже трохи стурбовано, думаючи, що дідусь зле чується, може хворий.

І Маруся відчуває відсутність дідуса. Але що ж, частина його таки не тут, у цьому городі з Марусею; вона — це його думки, мрії і бажання. Так, ця частина його істоти блукає іншими шляхами, її цілком не цікавить те, що діється в городі, в найближчому оточенні.

Дівчина втретє повторює своє питання, але цим разом дідусь її чує. Проте не зразу їй відповідає, бо занадто змучений своїми думками, щоб знов їх повторювати. По деякому часі він таки починає пояснювати внучці:

— Знаєш, від того часу, як я побачив цю квітку, я думав, як то в неї кольори гармонійно та гарно еднаються і зливаються в одну чарівну барву. Без єдності кольорів ця квітка не мала б краси. Краса для неї найважливіша. Їй треба також поживи, щоб жити, але краса для неї важливіша від життя. Яке її життя, коли вона краси не має?..

Так само і з нашим народом. Без єдності він не матиме свободи. Для народу свобода те саме, що для квітки краса. Народ може мати матеріальні засоби для життя, але свобода важливіша від життя. Яке йому життя, коли він не має свободи? А ми не маємо між собою єдності.

— А чому в нас нема єдності? — спитала дівчина.

Дідусь гірко всміхнувся: Підростеш, побачиш!

**

Підросла дівчинка, і не довго треба було їй ждати, щоб знайти відповідь на своє питання.

**

Але, чи це досить — знайти таку відповідь?

Ми, пластуни, більше як хтось інший повинні знати, що треба робити, щоб була в нас єдність, але знати — це одне, а робити — це друге.

Пл. уч. Любов Мостова

Гурток «Берізки», 20-ий Кур. УПЮ-ок
Ньюарк, США

ТАМ, ДЕ ЛОВЛЯТЬ ЖАБИ...

Одна з моїх численних подорожів, що її відбув я з моїми батьками, які відвідують закинуті українські села чи в Румунії, Югославії чи на Словаччині, завела мене до Леті. Летя — це мале село в дунайському гирлі, де я побував два місяці після великої повені, що залила Румунію в травні 1970-го року. На звичайних мапах цієї оселі нема, бо і доступу до села суходолом немає. Село зараховується до приблизно 25-ох українських сіл у Румунії, що є в дунайській дельті, а про населення розповідають, що вони нащадки тих запорізьких козаків, які сюди мали втекти після розгромлення Січі царицею Катериною.

Нам прийшлося залишити авто у місті Тульчі, близько якого Дунай розділюється на три рукави і де починається гирло. Звідтам ми поїхали скорим човном «Ракетою» середнім рукавом аж до Сулими, яка вже лежить над морем. Там ми ствердили, що багато населення походить з «нашого» села Леті, тільки що вони, мабуть, його давно вже не бачили, як ми пізніше мусіли ствердити.

Другого ранку підвезли нас моторівкою спершу кусок назад рукавом, а тоді далі на північ каналом, який для спокуси кількох сіл з Дунаєм пробито крізь комиші, аж майже під село. Звідти, говорили всі, ще чотири кілометри та й усе. Але, мабуть, тих чотири кілометри для людей там стандартна відстань. Бо пройшовши чотири кілометри, ми дісталися до одного румунського села, де нас поінформували, що до Леті, правда, через повінь тяжко дібратися, але тільки чотири кілометри туди.

Пройшовши далі великий кавалок дороги, ми поставили людям, яких випадково зустріли, це вже риторичне питання, бо відповідь могла бути тільки одна: «Вже недалеко, тільки ще чотири кілометри...» Але це вже справді були останні чотири, бо вже на обрію було видно вершки хат і баню церкви. Ці дахи, які, на щастя, вже не виявилися «фата морганою», дали нам моральну підтримку перебороти цей останній кусок дороги, бо він виявився тяжчим, ніж ми його собі уявляли.

Доступ до села кінчався греблею, яка була два до три кілометри завдовжки. Тому, що вона перед нами простягнулася рівно, як палиця, ми і не зобачили, що вона через повінь була на кількох місцях перервана, а на останньому кавалку вже і сліду по ній не залишилося. Не було

іншого виходу — раз ми вже так далеко добралися, а окрім того, було безглуздо вертатися, бо треба би було чекати коло каналу, поки хтось випадково не приїхав би — отже, треба було перебристи крізь воду, яка місцями мала глибину до одного метра. Так ми з трудом пройшли тих «чотири» кілометри від каналу до Леті майже за цілий день.

У селі ми застали дороги ще під водою; хати, майже всі мазані, були випрятані, щоб висихали. Більша частина їх стояла кілька тижнів під водою, а тому що стіни хат були з комишу, мащені глиною, люди мусіли розірвати стіни, де вони просякли водою, щоб їх висушувати і наново мастити. У деяких людей хати були вже наново білені, зовсім чисті як сніг, тільки долішня частина і віконниці помальовані на синьо, а дахи з комишу виглядали, ніби соломкою криті.

Баня і дзвіниця летянської церкви з гніздами бузьків.

Це хати, як їх властиво можна тільки ще на картинах романтичної України зустріти. Ще як ми наближувалися до села, ми зустріли образ, нам досить незнаний: на церкві, що побудована під кінець дев'ятнадцятого століття, побудували собі бузьки два великі гнізда. Інші були такі спіритні, що вгніздилися на телеграфічних стовпах. Таким способом до села належало ще близько десять бузькових гнізд. Як ми чули від людей, то більша частина бузьків вилітала звичайно у вирій, але один мусів завжди перезимувати у гнізді.

Перейшовши ціле село, ми зайшли до хати одного рибалки, якого ми ще запізнали на моторовому човні, їдучи з Тульчі до Сулими. Там застали тільки господиню, яка якраз закінчува-

ла мазати глиною стіну хати. Вона аж сплеснула руками над головою, коли побачила нас, чужих гостей. Її чоловік, якого ми були запізнали на кораблі, мав звістити про наші відвідини, але він вернувся останньої ночі змучений, так що окрім поздоровлення більше слів до жінки не промовив. У нього як рибалки претяжка робота, майже кожного дня мусить вставати зовсім уранці, біля третьої години виплисти лодкою до своїх сіток, вибрати рибу і везти її 20 кілометрів до наступного збирального пункту. Тоді він, звичайно, вертається пізно ввечорі чи вночі, що залежить від того, чи він мусить гребти проти вітру, чи ні. Взимі такі рибалки звичайно зголошуються на іншу працю — рубати комиш. Комиш їм заступає дерево, бо цього останнього в околиці дуже мало, і воно тому дороге.

Лигорко відчалює
на ловлю жаб.

Довго не потривало, господаря нас вгостила свіжо всмаженою рибою, біля печі надворі, познайомилися ще з сином, дванадцятирічним хлопцем «Лигорком». Він щойно вернувся з одного із своїх денних обов'язків — завезти своїм двом чорним свиням на маленький острівцець їжу. Але його денна робота під час вакацій властиво інша. Нею займаються всі хлопці його віку у селі... Він ловить жаби. Потім, коли наловить досить, то везе до міста до консервної фабрики, а звідти ці жаби мають далі експортуватися до Італії. Ловить він ті жаби, яких через повинь дуже багато, цікавим способом. В одній руці він тримає сітку на дрючку, а в другій патик, до якого прив'язаний маленький кусок червоної шматки на шнурочку. Тим він за-

манює одну жабу за другою до своєї сітки і може так наловити три до чотири кілограми на день. У фабриці за ті жаби платять краще, ніж за батькову рибу. Лигорко (це тамошня форма «Григорка») був превеселий, цікавий хлопець, і ми швидко стали друзями. Він мене взяв у свою лодку і повіз між густими комишами до пасовиська, де його свині прибігли наче пси до нього. Він поліз зі мною на дзвіницю, на якій тарахотіли бузьки. Обсмалений, з білими блискучими зубами, розкуйовдженим руським волоссям і пресиніми очима — бачу його, немов живого, перед собою — у лодці, ловлячи жаби...

Пл. юнак Марко Горбач
Франкфурт, Німеччина

КОНКУРС на письмові праці з тематикою Лесі Українки

Світовий комітет для відзначення 100-річчя народин Лесі Українки проголосив конкурс для української молоді на рівні вищих клас середніх шкіл і університетських студій на письмові праці про Лесю Українку.

Усі праці на цей конкурс мають бути вислані впродовж 1972 року на адресу:

Lesia Ukrainka Committee, 4936 N. 13th St.,
Philadelphia, Pa., 19141, USA.

Праці треба висилати в подвійному коверті, і лише журі буде мати право відчиняти коверт.

У склад журі увійшли: В. Гайдарівський, Л. М. Онишкевич і М. Тарнавська.

ВИМОГИ КОНКУРСУ

Для молоді віку 14-18 років:

1. праця на 5 до 10 сторінок письма з подвійним інтервалом,
2. поправна українська мова,
3. оригінальність праці, передусім вибору теми,
4. власноручне її написання, стверджене батьками, учителем або виховником молодечої організації.

Для молоді віку 18-24 років:

1. 10 до 20 сторінок машинового письма,
2. бездоганна українська мова,
3. точне подання теми (не узагальнювання),
4. подання джерел, які вжито до праці,
5. подання короткого життєпису та зацікавлень автора праці,
6. назва української молодечої або студентської організації, до якої належить автор (-ка) конкурсної праці.

Тричі хрищений

— Дозвольте — я ваш клунок покладу на полицю.

— Дуже дякую, я й сама покладу.

Такий був початок нашого знайомства. Діялось це рік тому у потязі. Я їхав службово до Вроцлава (у Західній Польщі), а вона увійшла до цього потягу на одній із станцій. За в'язалась розмова. Відповідала охоче і весело. Я запитав, куди і звідки їде?

— Досі я жила на селі, а після закінчення середньої школи працюватиму і житиму у Вроцлаві.

Її щирість і життєрадісний настрій, а до того ще гарна і гнучка постать полонили мене. Це ж мій вимріяний ідеал дівчини, — подумав я собі, — отже треба нав'язати ближче знайомство. Запитав, як її ім'я. Ірина. На всі наступні питання відповідала з усмішкою і без усяких церемоній:

...Маю дев'ятнадцять літ... нареченого ще не маю... заміж ще не хочу виходити...

Далі ролі помінялись, — вона питала, а я відповідав. Утворилась легка приємна атмосфера. Доїжджаючи до Вроцлава, ми були вже добрими знайомими. Я попросив її адресу. Хвилину завагалась, але подала. Прощались, як старі друзі.

Як тільки повернувся додому, відразу написав до неї листа. Запитав, чи можу приїхати. Відповідь була коротка:

— Приїжджайте в неділю, чекатиму на станції.

Поїхав. Чекала на станції. Пішли за місто, де провели чудовий день. Сонце, зелень, пташ-

ки і... ми двоє. Ще вільні, не зв'язані ані обітницями, ані присягами. Жаль було розлучатись, але сонце пригадувало нам, що день кінчається. Відпровадила мене аж до вагону. Прощаючись я помітив у її очах тінь туги. Серце моє затьохало. — «Хіба кохає мене?» — подумав. Потяг рушив. Стояла на пероні і махала хустиною... «До побачення...»

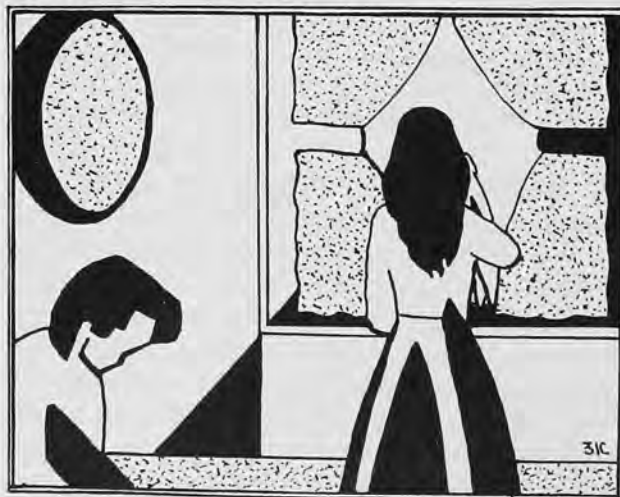
У вагоні я віддався слодким мріям. — Чудова дівчина, як із казки... Кохаю її... дуже кохаю. Чому їй про це не сказав?.. Напишу в листі! Написав. Цілий зміст зводився до одного: «Кохаю і жити без тебе не можу». Відповіла: «Кохаю взаємно».

Дальші зустрічі і листи — це все нові сторінки великої любови. Висновок? — треба одружитись. Але тут виникла дуже важлива проблема. Я православний, а вона про це не знає, на цю тему ніколи не розмовляли. Отже, якщо навіть згодиться вийти заміж, то чи в костьолі звінчають православного?

Мабуть ні. А, може, признатись і хай вона сама вирішає?.. Чи, може, заздалегідь вихреститись на католика і, нічого не говорячи, одружитися? — Верх узяла друга думка. Я вихрестився і запропонував подружжя. А Ірина відповіла, як завжди, широко і відважно:

— Кохаю тебе... і хочу бути твоєю дружиною... але мушу признатись, що я не полька, — я... українка.

Ноги мої зігнулись, я мусів присісти, а в голові зробилося враз порожньо. Дививсь на неї зовсім особливими очима. Мою поведінку зрозуміла, мабуть, по-своєму, бо відразу побіліла і тремтячим голосом промовила:

— Я так і відчувала, що ти з українкою не одружишся... — мов гострі колючки слова її вбивались у мій мозок.

— Що я наробив?

А вона стояла, мов статуя, і чекала моєї відповіді. Не дочекавшись, — вирішила, мабуть, що наша велика любов кінчилась. Відвернулася від мене і підійшла до вікна. Плечі її здригнулись. Притулила до очей хустину, плакала. Плач її вирвав мене з отупіння. Я встав і підійшов до неї.

— Пробач... я також українець... я думав, що ти... і вихристився на католика... перехрищуся знову... і поберемося...

Вихристився і побралися. Але коли тільки прийдуть до нас близькі знайомі, то моя Ірина зараз мені допікає:

— Розповів би ти краще гостям, як це ти в одному місяці аж двічі вихрищувався.

(Журнал «Дукля» 6/1970)

НАШЕ ЛИСТУВАННЯ

● До Хвальної Адміністрації пл. журналів "Юнак" і "Готуйсь" у Торонті! — Вельмишановні Пані і Панове! — Посилаємо по \$5.00 на пресовий фонд пл. журналів "Юнак" і "Готуйсь" разом \$10.00 від Т-ва ОБВУА, Відділ у Балтіморі, як частину прибутку із свята Покрова Пресвятої Богородиці, що відбулося 16. 10. ц. р., на якому виступали із піснями і декламаціями пластуни і один пл. юнак. Цією дорогою складаємо ще раз подяку всім, що своїм виступом причинилися до звеличання нашого свята. Хай Всевишній благословить їх і надалі в їхній виховній праці для добра нас усіх. Бажаючи якнайкращих успіхів у Вашій пластовій видавничій праці, залишаємось із побажанням всього найкращого. Щастя Вам Боже! — **За Управу Відділу ОБВУА в Балтіморі, США: Данило Пісецький, писар.**

● На прийнятті, влаштованому 23-го жовтня ц. р. для п-ва Марії і Івана Грабовецьких з Торонта з нагоди 25-річчя їхнього подружжя, була проведена збірка на нашу пресу, яка принесла \$36.00, з чого призначено \$18.00 на пресфонд журналу "Юнак". У долученні пересилаю згадану суму на Вашу адресу. — **З пошаною до Вас — Михайло Піцюра, Торонто.**

● Моя тета, яка недавно відвідувала нас, прочитувала з великим зацікавленням всі числа "Юнака", які були в нашому домі. Була захоплена ними і постановила передплатити "Юнака" для себе. Посилаю від неї \$6.00 на річну передплату "Юнака". — Скобі — Пл. сен. В. Ш. (з місцевості біля Нью-Йорку, США).

ЩО ЧИТАТИ?

● «На захід від Дніпра» — це перша збірка новель Катерини Штуль, появилася у Видавництві «Дніпрова хвиля» в Мюнхені.

Хто з наших молодих читачів відвідував Париж і відчував характеристичну атмосферу цього міста та його постійних мешканців, той напевно з приємністю буде читати цю збірку К. Штуль. Її легко написані оповідання, з винятком першого, зв'язані саме із столицею Франції і ментальністю парижан, для яких добра їжа, метушня великих магазинів чи проходи по вулицях і парках, повних культурних пам'яток, є змістом їхнього життя.

Цікаво, що це у симпатичний спосіб розгортає перед нами українка, яка, після 2-ої світової війни кинена долею на захід, проживає в Парижі і захоплюється ним враз із цілою групою нових поселенців. Тільки перше та останнє оповідання з наскрізь українською тематикою. «Славочка» описує нелегальний перехід через Збруч до Галичини, а останнє дає нам гумористичний образ нашого теперішнього життя на нових місцях поселення.

● «Ліс — мій друг» («Ді Форест — Май Френд») — це книжка жидівської письменниці, Доні Росен, перекладена тепер англійською мовою. Для нас вона цікава своєю тематикою. Авторка описує свої переживання на Гуцульщині в часі німецької окупації (1941-1943), коли гуцули, а передусім самотня гуцулка Олена, перемовували її та допомогли урятувати життя.

Книжка написана з великою прихильністю до українського населення, з прегарними описами Гуцульщини і зі зворушливою присвятою: «Олені та всім Оленам, які ризували своїм життям, щоб рятувати жидівських дітей».

Молодим читачам, яким цікаво пізнати переживання 2-гої світової війни на тлі чарівного клаптика України — Гуцульщини та її мешканців, розповіджені чужинкою і чужою мовою, радимо цю книжку прочитати.

О. К.

ПАКУЄМО РІЗДВЯНІ ПОДАРУНКИ.

Зближається святковий час — вечір св. Миколая, Різдво — а з цим перед вами — напевно безліч подарункових обов'язків. Треба обдарувати і товаришок у школі, і подруг у Пласті, і близьку та дальшу рідню, но і, розуміється, деяких друзів. Отже, треба не лише подумати та постаратися, що кому дати, але ще й кожний подарунок гарно та оригінально запакувати, бо це так само важливе, як і сам подарунок. Розуміється, скажете, Дорогі Подруги, — це ніяка штука, бо крамниці закинені колірними паперами до пакування.

Однаке ці папери стають з кожним роком дорожчі, а до того не такі то вони й дуже гарні із своїм надмірним блиском «золота» чи «срібла» або крикливих барв.

Чому, отже, не спробувати вам дешевого і оригінальнішого способу? Для цього треба мати лише ножички, клей, трохи часу та кілька нових ідей.

Кому бракує цих останніх, а хоче посвятити час, замість видавати непотрібно гроші, тому ось шепнемо на вушко кілька можливостей:

1. звичайний бронзовий пакунковий папір може бути дуже гарний, коли його приберемо оксамитною бронзовою стяжкою та позолоченими шишками;

2. лизаки, груба волічка і витяті із щоденної газети «камікси» можуть бути оригінальним пакуванням для ваших молодших знайомих;

3. різного роду бляшані «гудзики», що їх залюбки носять молоді, надаються знаменито на прибрання подарунку для «смотриків»;

4. нотний папір — це прегарне пакування для тих, що вчать грати на музичних інструментах або лише люблять музику;

5. для пластових мандрівників може служити за пакування мапа доріг, яку можна дістати безплатно в кожній станції із газоліною. Із стяжки, яку вживають до пакунків, можете витяти хоруговки, приліпити їх на зубочистки та встромити на пакунок;

6. паперові гроші (що їх вживають діти до забави) зіплені разом або центи наліплені на стяжку до пакування — це оригінальна прикраса пакунку для тих, що люблять видавати гроші;

7. рештки матеріалів із шиття, що десь закинені в кутку, можуть бути обліплені на пачку та прикрашені стяжками;

8. колірова бібулка — це найдешевший папір. Його можна вжити на пакування, а з живої іншої барви потягти паски або інші форми та зробити на верху пакунка прегарні квіти, уживаючи за стебло дротики.

Подруга Оля

ТЕЗИ И АНТИТЕЗИ

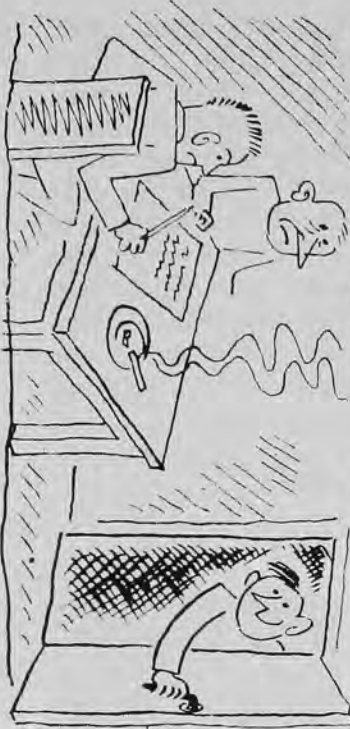
І раки мають мудрість: вони бачать свої сліди.

Сатира може сміливо перебільшувати. — Життя однак багатше.

Був вищий за всі пересуди, крім власних.

(Володимир Голобородько)

ТИХА КІМНАТА

Статтю до журналу треба було приготувати впродовж двох годин. Ми знайшли порожню кімнату, щоб спокійно попрацювати.

— Отже, — заявив Іван, — ми назвемо її...

— Маруся, — підказав чоловік з чорною борідкою, що непомітно з'явився у дверях. — Чудове ім'я. Коли моя дружина...

— Послухайте, чоловіче, — м'яко перебив йому Іван, — хіба не бачите, ми зайняті?

— Отже — знову почав Іван, — я пропоную назву...

— Цікаво послухати розумну пропозицію, — крізь відчинені двері усміхалося вусате об-

личчя.

— Ану зачиніть! — заревів мій співавтор.

Він запалив цигарку і після хвилинної перерви продовжував:

— На мою думку, найліпше назвати її...

— Ви Дроздовського не бачили? — запитала голова в капелюсі.

— Не бачили — крізь зуби промовив Іван. Він сидів, втупивши погляд у стіл.

— Може, назву потім придумаємо? — запропонував я.

— Сюди не заходив Дроздовський? — знову відчинилися двері.

— Ні — прохрипів Іван.

— То починаємо без назви? — перепитав я.

— Можна — погодився співавтор — головне почати...

— Тут випадково не було Дроздовського? — з'явилась голова в береті.

— Випадково не було — Іван зблід і вхопив за притискач.

— Мабуть, треба почати з чого іншого — успокоївшись, сказав він.

— Хто тут мене шукає? Я Дроздовський! — вкотився у кімнату мужчина з течкою.

— Хіба не бачите, ми працюємо, — зірвався я на крик.

Що почалося потім, описати важко. Наша кімната притягувала до себе, немов безплатна атракція. Двері гриміли у ритмі кулемета.

— Хто працює?.. З ким працює?.. Над чим працює?.. — було чути за дверима.

Ми не змогли написати і рядка. Мій співавтор, засукавши рукави, вибіг з кімнати.

За кілька хвилин він повернувся з табличкою із написом: «Входити суворо заборонено».

— Висіла на дверях нашої кімнати, ледве відірвав — сказав він і витер спітніле чоло.

Запанувала тиша. Як у барометрі. Упродовж години праці над статтею ми не чули навіть кроків у коридорі...

(За «Ранком», 1970 р.)

ПРОХАЄМО СПРАВИТИ!..

Пл. сен. Леонід. Бачинський із Клівленду, США, звернув нам увагу, що в числі 6-7 "Юнака" ц. р. у статті "Пізнаймо Закарпаття" (стор. 14-та), неправильно подано, що Остап Вахнянин заснував в 1921 р. в місті Ужгороді Пласт. Пл. сен. Л. Бачинський подає такі спростування: Перший пластовий курінь на Закарпатті постав в Берегові старанням Корнила Заклинського, Андрія Дідика і Івана Гриця. Остап Вахнянин став професором Державної Гімназії в Ужгороді в 1922 році і при цій гімназії організував Пласт у 1923 р.

У "Юнаку" за серпень-вересень (8-9) ц. р. на сторінці 25-тій у підписах під двома горішніми світлинами зайшла помилка, яку просить справити комендантка вишколу, пл. сен. Христина Навроцька. На світлинах є ст. пл. Рома Лавровиц, а не, як помилково подано, ст. пл. Ірина Строїч.

У "Юнаку" за листопад ц. р. друкарський чортик особливо багато "напрацювався". І так на стор. 14-ій у заголовку статті високогірський табір мав назву "Гольорадо 1971", а не, як подано, "1791"; на стор. 9-ій у заголовку "загубилася" у слові "мистецтва" літера "е", а на стор. 8-ій в рубриці "Усміхнися!" "загубився" цілий рисунок до останнього жарту, а надруковано лише підпис, що мав бути під рисунком.

За усі ці друкарські чортики просимо у читачів вибачення. — Редакція.

**Закликайте Ваших друзів і приятелів
передплачувати і читати «Юнака»!**

ЩО ДУМАЄШ СТУДІЮВАТИ І КИМ ХОЧЕШ СТАТИ?

Пл. розв. Борис МИЦЬО, 5-ий Курінь УПЮ-ів ім. П. Сагайдачного в Нью-Йорку, США: Мені найкраще подобається право, яке думаю студіювати. У першій мірі воно дуже цікаве, а також спонукує мене до таких студій способів, в який тепер інтерпретують право: заборона молитви в школах, безкарні напади на поліцію, упадок

моралі (це перший крок до занепаду держави). Думаю також, що в такий спосіб зможу принести багато користи людству, Україні і Америці.

1-ому Гнізді УПН-ів в Дітроїті.

Ст. пл. Борис ЛОНЧИНА, 3-ій Курінь УСП-ів «Лісові Чорти», Дітроїт, США: Цього року я закінчив «гай-скул» і ходжу до Дітройтського університету, в якому студіюю музику й філософію. Після закінчення університету я бажав би виїхати до Європи на дальші студії. Я є новачким братчиком у

Пл. розв. Юрій ЯРИМОВИЧ, 3-ій Курінь УПЮ-ів ім. гетьм. І. Мазепи в Нью-Йорку: Я є тількищо на другому році «гайскулу» і тому ще не вирішив, що буду студіювати. Тепер мене найбільше цікавить математика. Також можливо, що я буду студіювати україністику. Крім цього, цікавлюся медициною.

НАШЕ ЛИСТУВАННЯ

● Посилаю Вам \$3.00, з яких \$2.00 — на передплату і \$1.00 як даток на пресфонд "Юнака" від нашого юнацького гуртка "Кажани" в Буенос Айрес з нагоди третіх роковин нашого пластування в юнацтві. Ми відсвяткували той день і вже післали до Редакції "Юнака" знімки з того нашого святкування та відзнаку, що ми її видали з тієї нагоди. Також посилаю Вам адреси юнаків з мого гуртка УПЮ-ів, що цікавляться "Юнаком" та хочуть його передплачувати і читати. Ми з великою цікавістю читаємо "Юнака" дома, на пластових сходинах, на прогулянках і використовуємо усе, що пишите в ньому. Стараємося так само думати, розвивати нові думки і збагатити кожний раз більше наш пластовий досвід. Поздоровляю Вас пластовим привітом Скобі! — Пл. уч. Карло Собенко, Буенос Айрес, Аргентина.

УКРАЇНСЬКЕ БЮРО ПОДОРОЖІ
Теодосія Волошина

Astro Travel Service

2198 BLOOR ST. WEST — TORONTO 9, ONTARIO
Telephone: 766-1118 & 766-1119

- Полагоджує всі справи у зв'язку із спровадженням рідні з України та інших країн Східної Європи.
- Продає квитки на всі літунські, корабельні та автобусові лінії світу.
- Нотаріально завірює всі потрібні документи.

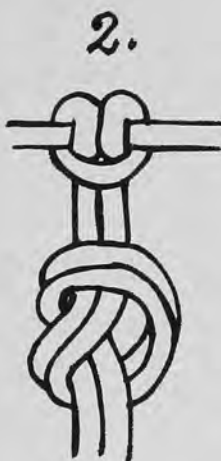
ПРАКТИЧНЕ ПЛАСТУВАННЯ

ВИКОРИСТАННЯ ПЛАСТОВИХ ВУЗЛІВ

У числі «Юнака» за листопад ц. р. ми писали в рубриці п. н. «Успіхи наших друзів» про двоє юнаків, Марічку та Олега Соханів, які, крім успіхів у музиці, мають широке поле зацікавлень. Останньо вони дуже зацікавлені модним тепер в'язанням шнурів, а так можна робити паски, торбинки та інші речі.

Пластовий вузол
(квадратовий)

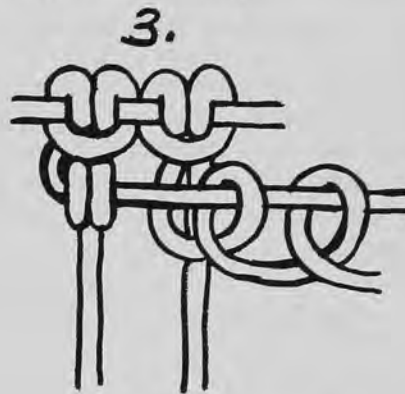

Ключка. Обернений
подвійний зашморг.

Та праця, яка має назву «макрама», може стати дуже добрим новим заняттям на юнацьких сходах, коли юнацтво буде знати, як це робити, та пізнасть штуку «макрами». Тому ми попросили наших молодих друзів подати дещо про цю їхню вмлість до відома всіх наших читачів і для використання на зимових пластових заняттях. Ось що вони нам подають:

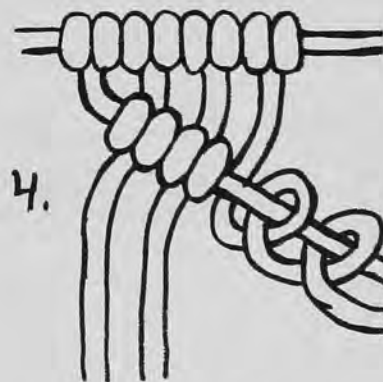
«Макрама» походить від арабського слова "Migramah", що означає «декоративні френзлі», сплетені із шнурка; по-нашому — бахрома. Кажуть, що найстарша форма орнаментального в'язання квадратним вузлом (нам відомого як пластовий вузол) мала свій початок в Арабії в 13-му сторіччі. Є здогади, що еспанці, навчившись цього мистецтва від арабів, розповсюдили його по Південній Європі (правдоподібно) в 14-му сторіччі, а напевно в 16-му, бо в Іспанії (в катедрі Валладолід) зберігається образ з тих часів, на якому можна бачити таку бахрому. Також в Італії в 16-му сторіччі бахрома була дуже популярна.

Цікаво, що в місті Турін, у школі «Каса-де-Соле» пані Валентина Кавандолі навчала цього мистецтва 4- і 5-літніх дітей. Спосіб плетіння «Кавандолі» полягає на вузлах, які ми називаємо подвійний зашморг.

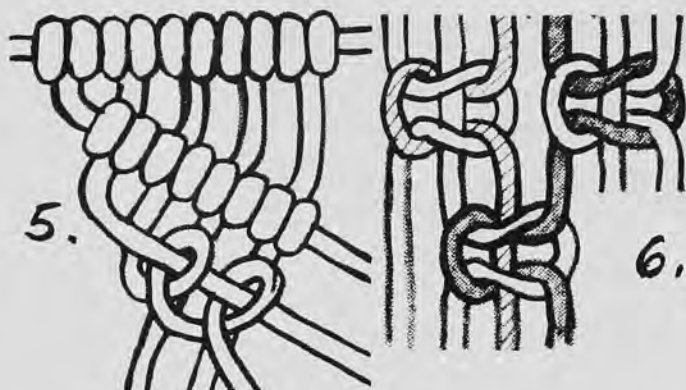
Подвійний зашморг
(в'язаний горизонтально).

Взорами способу Кавандолі вив'язували чудові торбинки в двох кольорах. До цього мистецтва також багато додали моряки. Перебуваючи довго на морі, вони виплітали і продавали речі в Індії та Китаю в 15-му сторіччі. Приклад їхньої праці можна бачити в морському музею в Нью-Йорку.

Подвійний зашморг по діагоналі.

Для пластунів мистецтво «макрама» є особливо цікаве, бо всі вчать в'язати вузли. Вживаємо сплетений шнур до свистка, а також до «шлюфки» на хустках. Можна виплести чудовий пасок, вживаючи пластові вузли.

Спосіб в'язання
пластовими вузлами.

Книжки з інструкціями можна купити в skleпах, де продають приладдя для ручних робіт (гачкування та вишивання). Однак для початківців подаємо спосіб роблення вузького паска з грубого шнура (приблизно $\frac{1}{4}$ інча діаметром, див рис. ч. 7).

Потрібно: 2 куски шнура і мосяжна складна пряжка. А потім треба:

1. скласти шнури на половину і зачепити до пряжки оберненим подвійним зашморгом,
2. зовнішніми шнурами зав'язати пластовий вузол, пускаючи внутрішні шнури серединою,
3. двома внутрішніми шнурами зробити звичайну ключку, пильнуючи, щоб шнури лягали, як на рисунку, а не будь-як,
4. повторяти ч. 2 і ч. 3 до потрібної довжини, кінчаючи пластовим вузлом,
5. всі кінці дати через другу половину пряжки і зачепити міцно з лівого боку.

Можна підшити ниткою. Для цікавого ефекту можна чергувати зашморг з дерев'яним кораликом з великою діркою. Коралики можна помалювати фарбою або ляком до нігтів.

Подали: пл. розв. Марічка і пл. розв. Олег Сохани
Пл. Станиця Пассейк, США

НАЙКРАЩА ЗАБАВА КАРНАВАЛУ ДЛЯ СТАРШИХ І МОЛОДІ!

29 січня 1972 року

8 год. ввечорі

ЗАЛЯ УКРАЇНСЬКОГО ДОМУ, 85 КРІСТІ ВУЛ. ТОРОНТО

РАВТ

УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСИ І РАДІО
з вибором кралі і двох князівен

До численної участі запрошує усіх з Торонто і околиці
Управа Спільки Українських Журналістів Канади.

Якщо в «Юнаку» не було рецензій на юнацькі видання в останніх місяцях, то це не знак, що таких видань не було. Їх справді є багато. Ми не можемо змістити навіть найкоротших рецензій на них в одному числі. Цим разом подаємо рецензії на чотири видання.

**

● **«СЛІДАМИ РОЗБАНИ»** — кварталник 19-го Куреня УПУ-ів ім. Митроп. Андрія Шептицького, Рочестер, США, цикльостильне видання, стор. 40, багато ілюстроване, різноманітне змістом. Редагує гурток «Змії», редакційний дорадник — ст. пл. Ігор Павлічко, ЛЧ, — зв'язковий. З весняного числа цього журналу довідуємося, як живуть, що думають і як переживають вияви своєї пластової діяльності юнаки з Рочестеру. У журналі, крім слова зв'язкового цього куреня, статті в пошану Лесі Українки, хроніки життя пластуництва в Рочестері, є лист-акт проголошення 22 Січня — Днем Української Державности в Рочестері і ще статті на такі теми: прогулянка юначок, зимовий лежачарський «похід» юнаків, курс новацьких виховників, гумористичний опис сходин нового братчика, новинки про добрі учинки юнацтва, моди, жарти, припис про будовання радіоприймача, є ще цікава стаття про кераміку і пластунку та дуже вартісні, легкою літературною формою написані розважання про «Лісову Школу». «Слідами Розбани» радує читача, там багато гумору, юної безпосередности і пластового підходу до життя.

**

ПРО ЩО ПИШЕ НАШЕ ЮНАЦТВО?

● **«МАЛИЙ СЕМІНАРИСТ»**, рік XI, ч. 1 (14) — це ювілейне число, присвячене 20-річчю Української Малої Семінарії в Римі, (єдиної середньої української школи — гімназії у вільному світі, де всі учителі (Отці Салезіяни) і всі учні — це українці, і де все навчання відбувається українською мовою) та 25-річчю священства о. Степана Чміля — попереднього ректора семінарії. Видання цикльостильне, тираж 400 примірників, стор. 58, ілюстроване, старанно оформлене. Журнал віддзеркалює життя учнів цієї школи (близько 150, що походять з різних країн, де живуть українці, зокрема з Югославії, Польщі і країн Зах. Європи) та думки і переживання авторів цього журналика у зв'язку із життям у школі. Зі сторінок журналу довідуємося про те, яку роль виконує семінарія у підготовці священничих кадрів. Із статей про Шевченківські роковини, про 100-річчя від дня народження Лесі Українки, з цікавої і багатой хроніки подій у цій школі за два роки, із проб «молодого пера» — авторів Ярослава Рутковського, Юрія Кресала, з поезій Любомира Гойсека, відомого поета, що «виріс» у цій школі, та з інших статей про діяльність драматичного гуртка, хору, прогулянку семінаристів по Європі довідуємося про здоровий і бадьорий дух, який панує серед учнів цієї школи, та що вони пов'язані із українським життям, його проблемами і потребами. Читаючи цей журнал, росте наша віра в молоде покоління, що воно творче і національно здорове.

**

● **«ЖМУТОК»** — це одноднівка виховно-вишкільного табору УПУ-ок на «Вовчий, Тропі» 1971 р., п. н. **«Перед нами сміється земля»**. Тираж 160 примірників. Редакція у складі 11 пластунок з «наглядачкою» над працею — ст. пл. Надею Казимирую із Ріджайни, Канада. Зміст одноднівки віддзеркалює її назву «Жмуток», бо це справді жмуток настроїв, уподобань, роздумів учасниць табору. Об'ємистість одноднівки (82 сторінки!) могла б вплинути на більшу її корисність для читачів, якщо б була більше упорядкована у певній системі. Видно, що вона таборова, бо роблена прихвощем, але зате дає багато матеріалу не надуманого, спонтанного, з якого добре робити аналізу духовості наших юначок і старших пластунок.

Тут є багато оригінальної творчості юначок (переважно поезії!), описи таборового життя, цікаве інтерв'ю юначок із подругами з проводу табору, вгадування характерів на підставі Зодіака, вибору ними своїх улюблених кольорів, графології. Тут є теж багато загадок, рисункових сміховинок. Авторками оригінальної творчості є 12 юначок, але в одноднівці є також переписані статті, пісні, поезії відомих, мабуть, улюблених поетів: Лесі Українки, Богдана Антонича та Василя Симоненка.

**

● **«ВЕРЕТЕНО»** — це одноднівка табору юначок під назвою «Коріння», Клівленд, 1971 р. Тираж 50 примірників, цикльостильне видання. Редакція складається з 2-ох ст. пластунок і 5-ох юначок. «Коріння» — це символ для дружби, яка дуже плекалася на цьому таборі. І не диво, що на перших сторінках одноднівки юначки подають поетичну характеристику своїх провідниць. В одноднівці гарно схоплена поетичною формою суть творчості і життя Лесі Українки, дуже вдалий опис «Ніч Купала» — авторки Марти, хрищення табору, дружні взаємини з табором юнаків, прогулянки, є тут навіть драматичний твір «Ляриска у землі» у 8-ох діях. Це дуже «буйна» фантазія, аж важко схопити розв'язку драматичного конфлікту. Мабуть, треба бути втаємниченим у деталі таборового життя, щоб зрозуміти — чому «Ляриска у землі»? Авторки Вірляна, Галя і Ляля та інші сплели це «Веретено» своїми, як вони висловились, «безнадійно» ліричними поезіями таки в щось конкретне (вони за ним дуже шукали!), у спомини юнацького таборування, які чаруватимуть їх і «ходитимуть за ними», куди б «життя їх не понесло».

ША РА Д А

(подав З. Івасиків)

ТРЕТЄ з ДРУГИМ — Чорне, Червоне і Біле, А навіть і Жовте на мапі знайдеш,
Хоч, властиво, барва його завше сина
І краю, здається, не має ні меж.

ПЕРШЕ з П'ЯТИМ — просту відповідь даєш ти,
Коли хто питає «хто там?» з-за дверей.

ЧЕТВЕРТЕ — це слово, що усе перечить,
Його часто чуєш в розмові людей.

ЦІЛІСТЬ — це парада, небуденне свято,
Музика святкова, ритуальний спів,
Запрошені гості, квіти і привіти
І довгі промови, повні пишних слів.

ЧИ ЗНАЄТЕ, ШО...

згідно з календарем ЮНЕСКО світ відзначає кожного року ювілей великих вчених, письменників, громадян, поетів і інших, які дали поважний вклад у світову скарбницю культури й науки. Оце імена славних людей, ювілей яких припадає на 1971-1972 роки:

1. **ДАНТЕ АЛІГ'ЕРІ** (1265-1321), італієць, уродженець Фльоренції, найславніший італійський поет, написав «Божественну Комедію».

2. **ЧАРЛЬЗ Р. ДАРВІН** (1809-1882), родився в Англії, науковець-натураліст. Його монументальний твір «Origin of Species» — теорія про органічну еволюцію.

3. **ФЕДІР ДОСТОЄВСЬКИЙ** (1821-1881), білорус, роджений в Москві, визначний російський письменник.

4. **ФІЛЯРЕТ КОЛЕССА** (1871-1947), українець, музикознавець-фольклорист, етнограф і композитор, дослідник українських козацьких дум.

5. **МИХАЙЛО ЛОМОНОСОВ** (1711-1765), росіянин, поет, науковець і перший реформатор російської мови.

6. **ГРИГОРІЙ СКОВОРОДА** (1722-1794), українець, філософ, поет і композитор церковної музики.

7. **ВАСИЛЬ СТЕФАНІК** (1871-1936), українець, письменник-новеліст, клясик.

8. **ЛЕСЯ УКРАЇНКА**, Лариса Косач-Квітка (1871-1913), українка, поетеса, драматург, етнограф і перекладач.

На восьмеро з них — четверо українці.

Подала пл. сен. Х. Навроцька

(Інформатор для юнацьких виховників)
Нью-Йорк, США

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ

Українського Робітничого Союзу

ВСЕУКРАЇНСЬКОЇ ПЕРЕДОВОЇ БРАТСЬКОЇ УСТАНОВИ
УКРАЇНСЬКИХ ЛЮДЕЙ В КАНАДІ І АМЕРИЦІ.

Модерні — першої класи — забезпечені поліси на життя; Допомога окалічили і немічним членам; Стипендії і стипендіяна допомога студіюючій молоді у вищих школах; Дитячі підприємства, таборування і Курси Українознавства; "Народна Воля", "Форум" журнал молоді в англійській мові і відпочинкова оселя "Верховина".

По ближчі інформації пишть або телефонуйте до місцевих секретарів і організаторів УРСюзу; до його головного організатора на Канаду Анатолія Білоцерківського на адресу: 490 Oka St., LaSalle, Quebec, Canada, Tel. (514) 366-1775 або до Головної Канцелярії УРСюзу — 440 Wyoming Ave., Scranton, Pa., U.S.A. Tel. (717) 342-0937.

15 травня ц. р. загостила до Філядельфії пластова молодь із Пл. Станиці Нью-Йорк. Приїхали вони трьома автобусами під проводом станичного, пл. сен. Романа Рогожі. Було їх 150! У "Бенджамин Френклін гай скул" przygotowili для них перекуску матері із Пласт-приятю із Філядельфії.

О год. 4:30 по полудні відбувся Вечір Пластової Молоді, який підготували пл. сен. Галина Хамула і пл. сен. Дарія Войдуник з Нью-Йорку. Програма була різноманітна, багата. За оригінальне оформлення сцени і світляні ефекти відповідали пл. сен. Т. Гіряк і ст. пластуни: І. Ключас, П. Хомин та Гезей.

У виконанні програми взяли участь 107 членів пластової молоді. Програмою проводили: пл. вірл. Х. Сливоцька і ст. пл. скоб І. Рак. Пл. сен. А. Прасіцький, станичний у Філядельфії, коротким словом привітав присутніх. Другою точкою був виступ хору пластунок юначок Пл. Станиці Нью-Йорк. У ході програми хор виступив тричі, проспівуючи 6 пісень. Слід відмітити, що обрібка, диригентура і супровід усіх пісень хору були пл. вірл. Юліяни Осінчук. "Марш", що його хор відспівав на закінчення, теж скомпонувала музику і написала слова з нагоди 20-річчя Нью-Йоркської Пластової Станиці — пл. вірл. Юліяни Осінчук.

Сценку "Ватра" написала ст. пл. вірл. Уляна Близнак, музика п. І. Соневицького і В. Кирейка. Виступали юначки і новачки, учениці

ЩОБ НАВ'ЯЗАТИ ДРУЖБУ!

Новачки із Пл. Станиці, Нью-Йорк, виконують народні танки.

балетної школи Р. Прийми-Богачевської. Музичне оформлення і супровід — п. Олег Левицький. У сольових точках виступали: пл. розв. Х. Роговська — Мавка, пл. розв. М. Зелик — Хмара, пл. розв. Р. Вабюк — Вітрець-молодець, пл. уч. І. Павлюк — Іскра.

Юначки під проводом пл. розв. В. Семущак виконали в супроводі гітар три пісні та вивели скеч "Самозрозуміло" власного укладу. Пл. розв. Лариса Магун — сопрано, відспівала дві пісні при акомпаніюванні пл. розв. О. Гаврилюк. Далі юначки виконали вдалу гумореску — "Абетка" на злобу дня, а новачки і юначки відтанцювали "Запорожський герць", що його підготувала пані Д. Гендза. Скеч "Леся-Попелеся" уклала пл. розв. Люба Дмитрик, а виконали пл. юначки. Ст. пл. Євген Котлярчук — тенор, виконав теж три пісні. Пл. юначки відтанцювали народний танок уклала пл. розв. О. Дмитрик.

Атракцією вечора була група молоденьких бандуристів, підготована пл. сен. А. Горняткевичом, що зробила на глядачів велике враження і напевно не одному додавала охоти поспробувати гри на бандурі.

На закінчення програми пластова молодь і гості, взявшись за руки, відспівали "Ніч вже йде".

Приємно нам підкреслити, що

Юначки із 18-го Куреня УПЮ-ок з Нью-Йорку виконують точку програми п. н. "Попелюшка".

багато точок програми були не лише виконані молоддю, але нею написані чи скомпоновані. Це є доказом, що у наших молодих рядах є творчі сили, що Пласт росте!

Увечері Нью-Йоркська молодь загостила до Пластового Дому у Філядельфії на вечерю і товариську зустріч, яку чудово приготував ст. пл. Юра Пазуняк. За буфет, що ним насолоджувалися гості під час вечірки, подбала пл. сен. І. Богачевська. Після дружньої зустрічі відїхала вдоволена Нью-Йоркська пластова молодь, залишаючи відгомін вечора і щирі слова: До побачення!

А. М.

ЛИСТ ПЛАСТУНІВ І ПЛАСТУНОК З АДЕЛАІДИ ДО ПЛАСТОВИХ ДРУЗІВ І ПОДРУГ У ВСІХ КРАЇНАХ ВІЛЬНОГО СВІТУ

Відзнака ЮПЗустрічі
в 1971 р. в Австралії.

Великого почину, який витримав першу пробу в часі визвольної боротьби нашого народу в 1914-1918 рр., витримав жорстоке переслідування ворожих окупантів і який тримає Пласт при житті в теперішніх не дуже відрадних та легких обставинах. Ми віримо, що відзначення цього великого ювілею зміцнить нас усіди, де діє наш Пласт.

Немає сумніву, що і нам і Вам прикро, що обставини не дозволяють нам відзначувати ювілей Пласту на наших Рідних Землях. А все ж ми можемо також радіти, що Пласт росте усьпереч несприятливим обставинам, без уваги на відносно малу кількість пластунів, а також їх велике розпорошення по різних країнах вільного світу. Треба радіти, що в таких обставинах гасло "Пласт — наша гордість і мрія" лунає сильним відгомном у шістьох країнах великого світу. І це гасло несесться тепер вітровими хвилями до всіх Вас, наші Дорогі Подруги й Друзі, несесться з далекої Австралії на те, щоб Ви підсилили його так, щоб воно дійшло до наших сестер і братів в Україні.

Ця перша, з нагоди 60-річчя Пласту, Ювілейна Зустріч має відбутися на нашій чудовій пластовій оселі "Бескид" з участю великої кількості пластунів і пластунок з усіх частин Австралії. Сподіваємося вітати у нас представників Головної Пластової Булави, а також принаймні невелику групу пластових друзів-гостей із заокеанських країн.

На всіх гостей чекає з нетерпеливістю та радістю ціла невеличка, але гостинна Пластова Група в Аделаїді, що нараховує приблизно 150 членів, члени нашого Пластприятю і добродії нашого Пласту.

Завдяки цим останнім Пластова Станиця в Аделаїді є власником прекрасної пластової таборової оселі, і то не цілих 15 миль від центру міста. Та оселя, яку названо "Бескид", буде саме місцем нашої Ювілейної Пластової Зустрічі. На нашому "Бескиді" є всі потрібні вигоди, електрика, невеличка зала-ідальня, кухня, а також гарний новий будинок, де можна в гарячі дні охолоджуватися душною. Крім цього, через нашу оселю

Зліва: ст. пл. Роман Олесницький (молодший) станичний і ст. пл. Юрій Цюрак — зв'язковий.

ГОСПОДАРИ ЮПЗУСТРІЧІ В АВСТРАЛІЇ.

Зліва: ст. пл. Христя Цюрак-Ярова — осередкова УСП, ст. пл. Марія Кіналь-Олесницька — писар пл. станиці, ст. пл. Галина Грушкевич — зв'язкова.

пливе річка, а цього року саме тепер викінчується на ній будова великого купального басейну, який буде готовий на Зустріч і напевно справить учасникам Зустрічі велику несподіванку та радість.

Хоча "Бескид" положений в горах, все ж на ньому є велика рівна площа для різних спортивних ігор, а дальша частина оселі є в природному стані первісного австралійського лісу. Ми дуже горді з нашої оселі і думаємо, що вона одна з найкращих, які має наша пластова організація. Зокрема горді члени нашої Пластової Станиці і наша станична старшина, яка в нас тепер, як і Крайова Пластова Старшина в Австралії,

складається з молодших друзів і подруг. Уже вдруге у станичній старшині самі старші пластуни та пластунки, а пластові сеньйори лише їм допомагають, коли треба, порадою чи працею. Це дуже відрадне явище дає нам заохочення кращих успіхів Пласту на майбутнє.

Сподіваємося написати Вам, Дорогі Пластові Подрузі і Друзі, багато про нашу Ювілейну Пластову Зустріч, — а, може, про це напишуть ті, які вперше побачать Аделаїду і наше пластове життя. А тепер, закінчуючи цього листа, хочемо просити всіх, хто тільки може, бути гостем-учасником на нашій цього-річній Ювілейній Пластовій Зустрічі. З радістю привітаємо Вас та заопікуємося всіма тими, що прийдуть до нас — навіть якщо приїхала — тисяча!..

До побачення на нашому "Бескиді" в Австралії!

Скoб!

Пл. сен. Любомира Цюрак
пресова референтка Пл. Станиці
Аделаїда, Південна Австралія

● **Дорога Подруго-Редакторко!** Повідомляємо, що у рамках двомісячника книжки, наш 8-ий Курінь УПЮначок ім. кн. Ольги в Мелборні, Австралія, відбув 23-го серпня ц. р. сходу, присвячений українським літераторам та авторам, на яких ми прочитали твори, поміщені у виданні "Юнака" ч. 1 п. н. "Контрасти" та записалися із творами сучасних українських авторів. Ми при цій нагоді провели між собою збірку на пресфонд "Юнака", яка дала суму 15.00 австр. дол., які Вам тепер посилаємо. — **Скoб!** Пл. вірл. Надія Павук, куріна, пл. уч. Христина Шмирко, курінка писарка та пл. сен. Наталія Гриневич, зв'язкова куріня.

РАВТ УКРАЇНСЬКОЇ ПРЕСИ ТА РАДІО У ТОРОНТІ

Спілка Українських Журналістів (СУЖ) у Канаді влаштовує в суботу, 29 січня 1972 р., о год. 8-ій ввечері традиційний Равт української преси та радіо, який виробив собі вже славу найкращої забави в карнавалі українського Торонта. Равт відбудеться в залах Українського Дому при вул. Крісті ч. 85.

Під час равту відбудеться вибір кралі та двох князів української преси та радіо на 1972 р. Опісля наша крала буде репрезентувати українську пресу на Балі Преси (англомовної) у Торонті.

Вибір кралі на равті переведе спеціальне журі.

Слідкуйте в нашій пресі та радіопередачах в Торонті за зголошеними кандидатками і приходьте на равт, щоб бути співучасниками радісної події обрання кралі української преси та радіо на 1972 рік.

Кандидатка повинна мати принаймні 18 років, закінчену 12 або 13 класу, знання українознавства на рівні курсів українознавства та бути активною в українських молодечих або громадських організаціях. Було б також побажанням, щоб кандидатка виявляла зацікавлення українською пресою.

ДЛЯ ЮНАЦЬКИХ ВИХОВНИКІВ

появився журнал

"В ДОРОГУ З ЮНАЦТВОМ"

Після 10-річної перерви від весни ц. р. почав знову виходити допоміжний журнал для юнацьких виховників (-ць). Редакторкою цього квартальника є пл. сен. Лариса М. Л. Залеська-Онишкевич, ПС, адміністраторкою — ст. пл. Ірина К. Гасюк, ПС.

Метою журналу є:

● давати допоміжні матеріали і пропозиції на різноманітні заняття у праці з пластовим юнацтвом,

● бути постійним дошколом для виховників (-ць) (через подавані статті і матеріали з педагогіки, психології, соціології чи й цікавої бібліографії),

● бути тереном для виміни думок і проєктів між юнацькими виховниками (-цями).

Перші два числа ми розіслали на адреси кошових або зв'язкових. Третє і дальші числа висилаємо тільки на адреси передплатників.

Річна передплата: Австралія — \$3.00, Англія — 1.5 фунти, Аргентина — 1 лез., США і Канада — \$4.00, Німеччина — 10.00 НМ. Передплати прохаємо вислати до нашої адміністрації на адресу:

Mrs. I. Hasiuk, The Madrid Apts. L-9,
1338 New Rodgers Rd., Levittown, P a. 19056, USA.

РОЗГАДКА ДО ЗАГАДКИ

"СПРОБУЙТЕ ЦЕ ЗРОБИТИ"!

(Дивись "Юнак" з жовтня ц. р., стор. 10-та)

У доказі всі кроки виконано правильно, принаймні під формальним оглядом. Але, придивімося рівнянням (4) і (5). Побачимо, що (х-у) дорівнює 0, — порівняйте рівняння (1), а коли ділити щось через 0, то наші рівняння цілком переплутуються. Іншими словами наші дальші рівняння не мають ніякого значення.

З пластовим привітом
Скoб!

А. Горняткевич

Загадка "Спробуйте це зробити" у жовтневому числі "Юнака" з ц. р. (10-та сторінка), яку подав пл. сен. А. Горняткевич, викликала широке зацікавлення читачів. Наспіло багато листів, а добрі розгадки прислали такі пластуни і пластунки: пл. розв. Віра Еліїв (Рочестер, США), ст. пл. Адріана Генік-Березовська (Торонто), пл. скoб-гребець Юрій Кузьмович (Бабилюн, США) і ст. пл. Федько Сохил (Сілвер Спрінгс, США). Цей останній пише, що ця математична загадка була дуже цікава, і просить подавати більше таких загадок.

Редакція

ЗРОБИТЬ І ВИ “ДОБРЕ ДІЛО” ДЛЯ “ЮНАКА”

Пластунки Наталка Стрілецька і Марта-Дарія Олійник з Монреалю, Канада, придбали для журналу “Юнак” додаткові фонди шляхом продажу брошури ред. Романа Рахманного з Монреалю п. н. “Червоний сміх над Києвом”. Цю брошуру видав за свої кошти адвокат Петро Плевако з Парижу (Франція) і весь дохід з розпродажу цих брошур призначив на наші молодечі організації. Ініціативні названі powyще пластунки в Монреалі продали вже 134 примірники цих брошур і придбали в цей спосіб на пресфонд “Юнака” — \$201.00.

Згадана брошура складається із сатиричних нарисів, що їх ілюстрував наш відомий карикатурист, пл. сем. Едвард Козак-Еко з Дігрейту. Закликаємо членів інших пластових станиць в Канаді зайнятися продажем цієї прошури і в той спосіб придбати додаткові фонди для нашого “Юнака”.

Згадані брошури ред. Р. Рахманного (ціна одного примірника — \$1.50) можна замовляти в ред. Романа Рахманного

(Mr. R. Rakhmannyi, 211 Sheraton Drive,
Montreal 264, Que.)

або в п. П. Плевако

(Mr. Petro Plewako, 38 rue St. Lambert, Paris 15,
France)

або в Адміністрації “Юнака” в Торонті.

♦♦

Ми дуже зворушені таким виявом прихильності до нашого “Юнака”, який проявили автор названої вище брошури, ред. Р. Рахманний, видавець брошури, адв. П. Плевако з Парижу, та ті пластуни і пластунки, що зайнялись її продажем, а придбані гроші згідно з інтенцією Шановних автора і видавця передали на пресфонд “Юнака”. Дуже щиро дякуємо за таке “добре діло” та сподіваємося, що пластунки і пластуни з інших пл. станиць теж постараться зробити таке “добре діло”.

Дозволяємо собі помістити внизу уривки з листів ред. Р. Рахманного і адв. П. Плевако до нашої Адміністрації у справі продажу видання п. н. “Червоний сміх над Києвом”. — Адміністрація “Юнака”.

♦♦

Як Вам напевно відомо з мого письма до Центральної Управи Пласту, я призначив увесь дохід з розпродажу книжечки ред. Романа Рахманного п. н. “Червоний сміх над Києвом” на підтримку молодечих організацій, а зокрема на молодечі журнали.

Цієї книжечки не продають у книгарнях, але тільки шляхом кольпортування її членами молодечих організацій, якщо вони хочуть допомогти своїй власній установі. В Монреалі пластунки вже продали 134 примірники цього видання і таким чином здобули для “Юнака” — \$201.00.

Сподіваюся, що Ви повідомите про цей вияв активізму монреальських пластунок на сторінках “Юнака” для заохочення інших молодих людей до подібної активності. Вінніпегський Кіш Пластунок зобов'язався

розпродати 100 примірників згаданої брошури, щоб теж допомогти “Юнакові”.

Будь ласка, обміркуйте це питання на терені Пл. Станиці в Торонті, і якщо там будуть пластуни і пластунки, які візьмуться за розповсюдження цієї брошури, Ваш журнал отримає додаткові фонди.

Бажаю Вам багато успіхів у Вашій цінній праці для молоді та з молоддю. Журнал “Юнак” провадить дуже гарну роботу, і я про це мав нагоду переконатися під час моєї недавньої поїздки по центрах США і Канади. Питання молоді — присвоєння їй українського духа — є найважливішим в сучасну пору, і я готов допомогти всім, які працюють у тій ділянці.

З пошаною до Вас та з привітом для Ваших Співробітників

ПЕТРО ПЛЕВАКО
Париж, Франція

♦♦

...Сподіваюся, що у Вашому цінному журналі відмітите появу моєї брошури і здобуті гроші на пресфонд “Юнака” при допомозі п. П. Плевака з Парижу та пластунок з Монреалю, Наталки Стрілецької і Марти-Дарії Олійник, які вже продали 134 примірники цих брошур.

Кампанія продажу моєї брошури п. н. “Червоний сміх над Києвом” продовжується в Монреалі та у Вінніпезі. Вірю, що й інші пластові станиці теж використають добру нагоду придбати при допомозі продажу цих брошур додаткові фонди для “Юнака”, який провадить цінну роботу серед нашої молоді. Ціна брошури: \$1.50 — 3 пошаною — РОМАН РАХМАННИЙ, Монреаль.

ТЕЗИ И АНТИТЕЗИ

Книга жила, бо її друкували.

♦♦

Критика з усіх боків — це вже цькування.

♦♦

Відстав від життя — і через те дивишся вперед!

♦♦

Не плач! — Бережи сльози для кращих часів.

♦♦

І на вогнищі культури можна погоріти.

♦♦

Клясика — зразок того, як треба писати і як не треба.

♦♦

Щоб спокій не снувся, не треба спати.

♦♦

(Володимир Голобородько)

СПОРТ

СПОРТОВИЙ ДЕНЬ НА ЧЕСТЬ 100-РІЧЧЯ НАРОДИН ЛЕСІ УКРАЇНКИ

Спортовий День в Едмонтоні відбувся 1 липня ц. р., на оселі ОО. Василян, над берегами Голубиноного озера. В зустрічі брали участь Юний СУМ і Пласт (юнаки, юначки і дуже мало новачтва). Спортовий день почався о 10-ій годині рано Службою Божою, яку правив о. Роман Ганкевич. Служба Божа тривала до 11.00 години. Потім було дозвілля, а пластове юнацтво будувало ватру. Будували її гуртки "Акули", "Борсуки" і ст. пл. Іван Д. Гарах (П. Б.).

Тут можна згадати цікаву історію. Минулого року СУМ приїхав на спортовий день на день раніше, щоб будувати ватру. Ця ватра, яка була збудована убільшості із дошок, горіла при допомозі газоліни.

Цього року будова ватри припала Пластові, і зв'язковий Ясьо зголосив Управі Спортового дня, що юнаки не потребують їхати день раніше, щоб будувати ватру, але зроблять це діло за годину. Тоді деякі члени управи сказали: "Гаразд, що збудуєш за годину, але чи така ватра буде горіти?"

Ватра горіла, але треба було часу трохи більше ніж годину, щоб ватру збудувати, бо була у формі криниці із висотою чотирьох стіп.

Як ми закінчили ватробудування, то пішли на спортову площу, щоб почати спортовий змаг між Пластом і СУМ-ом. Перше був індивідуальний спорт — скок у висоту, скок у віддаль, біг та метання кулі. По індивідуальнім спорті був груповий спорт. До групового спорту належав копаний м'яч, відбиванка та штафетний біг. Копаний м'яч довго тягнувся, але Пласт нарешті виграв 6 до 5 пунктів. Дали пластові "голі": Тарас Бумбак — 1, Ромко Стефанів — 1 і Марко Цинцар — 4, очевидно із допомогою цілої юнацької дружини.

У відбиванці пластові юнаки виграли на 3 сеті 2, а юначки виграли всі три сеті. За це належиться подяка провідникам дружин. Юначок учив техніку гри відбиванки пан адвокат Ярослав Росляк, а юнаків учив пл. розв. Володимир Горбай. Пласт також переміг СУМ у штафетному бігу, який був виключно для юнаків.

По спорті відбулась ватра, на якій співалось вбільшості пісні. По ватрі всі вимаршували на закриття спортового дня. Тут проголосив висліди змагань кошовий, ст. пл. Мирон Базюк. Пласт переміг СУМ: 183 до 143 пункти. Участь у змагу брало 32 пластунів (15 юнаків, а 17 юначок) та приблизно 80 сумівців. По цьому було зняття прапорів і відспівано пісню "Ніч уже йде". Після того всі роз'їхались додому.

Пл. уч. Олесь Стадник,
хронікар 13 Куреня УПЮ-ів
ім. гетьм. П. К. Сагайдачного
Едмонтон, Канада

Пластуни й пластунки, учасники спортивного дня.

Скок у височінь.

Стусан кулею.

На закінчення ватри — пісня "Ніч уже йде..."

ПОЖЕРТВИ НА ПРЕСФОНД «ЮНАКА»

від 1-го жовтня до 30-го листопада ц. р.

- Пл. юн. Наталка Стрілецька і Марта Олійник, Монреаль, Канада, із продажу 134 грим. брошур ред. Романа Рахманного п. н. "Червоний сміх над Києвом", яку видав своїм коштом адв. Петро Плевако з Парижу, Франція 201.00
- Парох церкви Успення Божої Матері, о. Матвій Берко, Міссіссага (біля Торонто), Канада, в подяку за те, що пластуни з Торонтської Пласт. Станиці вивчили гагілок дівчат з його парафії 25.00
- Гурток УПЮ-ок "Досвітні вогні" з 2-го Куреня ім. Лесі Українки, Нью-Йорк 25.00
- Із збірки на прийнятті з нагоди 25-річчя подружжя п-ва Марії і Івана Грабовецьких з Торонто. Збірку перевів п. Михайло Піцюра, Торонто 18.00
- 8-ий Курінь УПЮ-ок ім. кн. Ольги, Мельборн, Австралія 16.80
- Пластова Станиця у Вольвергемптоні, Вел. Британія 12.20
- пл. сен. Володимир Бакалець, Пассейк, США 12.00
- інж. Роман Баранський, Йонкерс, США 10.00
- Осередок Праці УПСеньйорів у Вінніпезі, Канада, замість квітів на могилу бл. п. кол. ст. пл. Ліди Оброци 10.00
- Колишній гурток УПЮ-ок "Маки", Ньюарк, США 8.25
- Відділ ОБВУА в Балтіморі, США, — частина прибутку із свята Покрови 5.00
- ст. пл. Ігор Комарницький, Торонто 4.00
- пл. юн. Славко, Ляля і Марта Яців-Жураківські, Торонто 4.00
- пл. юн. Іриса і Аскольд Козбурі, Парма, США 4.00
- пл. сен. Емілія Дзюба, Боффало, США 4.00
- Петро Кобзар, Гантер, США 4.00
- пл. юн. Марта Смігуровська, Парма, США 3.00
- пл. юн. Тереня Малиновська, Парма, США 3.00
- пл. юн. Лев Сілецький, Торонто 2.50
- пл. юн. Роман Дахнівський, Чикаго 2.00
- о. Володимир Жолкевич, Торонто 2.00
- пл. юн. Іван Еліяшевський, Торонто 2.00
- пл. юн. Орест Дейчаківський, Брекспілл, США 1.75

пл. юн. Юрій Пенцак, Філадельфія	1.50
пл. юн. Надя Зелик, Торонто	1.00
ст. пл. Орест Козак, Торонто	1.00
пл. юн. Роман Юзенів, Нью-Йорк	1.00
пл. юн. Юлія Теслиук, Гартфорд, США	1.00
пл. юн. Тереня, Зенон і Маріян Івахові, Торонто	1.00
пл. юн. Андрій Сагатий, Філадельфія	1.00
пл. юн. Роман Доскочинський, Чикаго	0.75
пл. юн. Степан Пелещук, Бріджпорт, США	0.50
Разом у цьому списку	\$388.00

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п.

ЛІДИ ОБРОЦИ

колишньої ст. пластуни у Вінніпегській Пл. Станиці, складалемо даток на пресфонд "Юнака" в сумі \$10.00.

ОСЕРЕДОК ПРАЦІ

УКРАЇНСЬКИХ ПЛАСТОВИХ СЕНЬЙОРІВ
у Вінніпезі

Замість квітів на свіжу могилу

бл. п.

ДМИТРА МИЦИКА

складалемо \$25.00 на пресфонд "Юнака".

СТАРШИНА ПЛАСТОВОЇ СТАНИЦІ
та УПРАВА ПЛАСТПРІЯТУ
в Чикаго, США

ПЛАСТОВЕ ПІДПРИЄМСТВО

МОЛОДЕ ЖИТТЯ

Єдина пластова крамниця
у США має на складі:

✦ пластові однострої ✦ пла-
стові відзнаки до одностроїв
і таборовий виряд ✦ пласто-
ву літературу ✦ і т. п.

MOLODE ZYTTIA, Inc.
302 E. — 9th St.,
New York 3, N. Y., U.S.A.

ОЩАДНІСТЬ

це прикмета кожного доброго пластуна
та кожної доброї пластунки.

ПЛАСУНИ і ПЛАСУНКИ!

Складайте Ваші ощадності
у найбільшій і найстаршій кредитівці
у Торонті

Українська Кредитова Спілка

297 College St. — Toronto 2B, Ont.
Tel.: 922-1402

Пластун Ти, юнак?

ОЩАДНІСТЬ — Твій знак!

Щадити щоденно учись!

Як будеш студент,

Той долар, той цент

Тобі допоможе колись

Здобути знання, прожиток, ім'я!

● ЗА ОЩАДНОСТЕВІ ВКЛАДИ «Самопоміч» платить 5% ДИВІДЕНДИ.

● КОЖНА СУМА ВКЛАДУ враз із усіма фондами має своє ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ.

ФЕДЕРАЛЬНА КРЕДИТОВА КООПЕРАТИВА „САМОПОМІЧ“ У ЧІКАГО

2351 West Chicago Ave. — Tel.: HU 9-0520
Chicago, Ill., 60622, U.S.A.

ЗДОРОВИЙ і СМАЧНИЙ ХЛІБ

та всякі інші печива
випікає

УКРАЇНСЬКА ПЕКАРНЯ

власниками якої є

Анна і Роман Вжесневські

THE FUTURE BAKERY

735 Queen St. West, Toronto 2-B, Ontario
Tel.: EM 8-4235

ПРАЦЯ і ОЩАДНІСТЬ ЗАБЕЗПЕЧУЮТЬ ВАШУ МАЙБУТНІСТЬ!

● Ощадністеві
вклади без права
виписувати чеки

● Термінові вклади
(більші суми)
на 2 і більше років

6 % | 7 %

- Студійні ощадністеві вклади на 7%!
- При виплатах уживайте наших чеків!
- Дасмо позики на догідні сплати!

Складайте Ваші ощадності
у кредитовій кооперативі

»БУДУЧНІСТЬ«

Buduchnist (Toronto) Credit Union Ltd.

140 Bathurst Street — Toronto 2-B, Ontario
Phone: 366-9863 & 366-4547

**Друкерія
КИЇВ**

виконує
всю
друкарську
роботу.

Друкуємо

- книжки
- часописи
- летючки
- афіші
- весільні запрошення
- фірмові друки

KIEV PRINTERS LTD. — Phone: 363-7839
860 Richmond St. West, Toronto 2-B, Ont.

Хто з Вас подорожує

- літаком
 - кораблем
 - поїздом
 - автобусом
- у Канаді чи поза Канадою
повинен купити подорожний квиток та одержати безплатно потрібні інформації і поради
в українському подорожному бюро
МАРКІЯНА КОГУТА

Bloor Travel Agency

1190 Bloor St. West — Toronto 9, Ontario
Telephone: 535-2135 & 535-2136

Ціна: 60 центів

POSTAGE PAID AT TORONTO, CANADA
If not delivered please return to:
YUNAK Magazine
2199 Bloor St. W., Toronto 21, Ont., Canada
RETURN POSTAGE GUARANTEED

СИНИЦЯ

СОЛОВЕЙ

ЛАСТИВКА

ПІДСНІЖНИК

БАРВІНОК

ФІЯЛКА

БДЖОЛА

В Пластовій кооперативі ПЛАЙ

PLY CO-OP LTD., 768 Queen St. W., Toronto 3, Ont.

ЗАМОВЛЯЙТЕ ПЛАСТОВІ ВІДЗНАКИ

- новацьких роїв і гнізд
- юнацьких гуртків і куренів
- новацьких і юнацьких проб
- нов. і юн. іспитів умілостей

БОРСУК

ІЖАК

КАЖАН

БОБЕР

САЙГАК

ЛИС

РИСЬ

ЗАЄЦЬ

ВЕДМІДЬ

ВОВК

ОЛЕНЬ

ЛЕОПАРД

КОБРА

ОРЕЛ

СОКІЛ

ГОТУР

ТАРПАН

У цьому оголошенні поміщені зразки відзнак юнацьких гуртків, які продаємо по 50 центів за штуку. Маємо постійно на складі 40 різних родів таких відзнак і можемо їх кожночасно вислати. Виготовляємо також інші відзнаки роїв УПН і гуртків УПЮ на замовлення.

КУПУЙТЕ В НАС ТАКОЖ:

★ всякі інші пластові відзнаки ★ усі частини пластових одностроїв ★ таборовий виряд ★ спортове приладдя ★ усі пластові видання, а зокрема обов'язковий для юнацтва посібник, автором якого є основник Пласту

ПРОФ. Д-Р ОЛЕКСАНДЕР ТИСОВСЬКИЙ (ДРОТ)

Життя в Пласті

544 сторін • багато ілюстрацій • ціна 6.50 дол.

* КУПУЙТЕ В ПЛАСТОВІЙ КООПЕРАТИВІ «ПЛАЙ»!

* ЧИСТИЙ ПРИБУТОК КООПЕРАТИВИ «ПЛАЙ»
ПРИЗНАЧЕНИЙ НА ВИХОВНІ ЦІЛІ ПЛАСТУ!